

VŨ THANH HÒA

CÔ BÉ
HẠT TIÊU

hài đăng

NHÀ XUẤT BẢN
VĂN HỌC

CÔ BÉ HẠT TIÊU

Tác giả: Vũ Thanh Hòa

Phát hành: Hải Đăng Book

Nhà xuất bản Văn Học 06/2018

ebook©vctvegroup

Lời Nói Đầu

Tinh thần Hạt Tiêu đã đến với tôi như một điều kỳ diệu trong chuỗi ngày tôi rất hoang mang với cuộc sống của chính mình. Tôi vẫn nhớ cảm giác không hiểu tại sao mình phải ở đây làm những điều bản thân không hề yêu thích chỉ vì người khác nói rằng nó rất quan trọng. Lúc đó, tôi chỉ ao ước mình được tự do vui chơi như một đứa bé, không phải mang theo bất kỳ gánh nặng định kiến nào. Thế rồi tinh thần Hạt Tiêu xuất hiện đầy rạng rỡ, đưa tôi vào thế giới trẻ thơ trong trẻo. Lúc đầu, tôi chỉ biết đây là nơi mình có thể dùng để trốn tránh thực tại. Nhưng về sau tôi nhận ra rằng mình có thể sống thực tại này theo ý muốn.

Tôi gọi nơi Hạt Tiêu sinh sống là khu phố Lan Man Mông Lung. Ở đây, mọi ranh giới đều được xóa nhòa, những thái cực đối lập được gặp nhau trong sự hòa ái. Điều này được thể hiện qua văn hóa Đông - Tây kết hợp, con người, động vật dùng chung một ngôn ngữ, thậm chí giấc mơ và đời thực cũng lẫn lộn hết cả. Thật sự thế giới mà Hạt Tiêu sống là một mớ hỗn độn thứ thiệt! Đó là lý do tại sao các nhân vật trong cuốn truyện này mang những cái tên thật kỳ lạ như Sandy Chập-Mạch-Số-Một hay Jonathan Hoa, những đứa trẻ vừa có Tết Trung thu vừa có Giáng sinh vui vẻ, còn truyện *Người đẹp và quái vật* thì dễ dàng được trộn lẫn với truyện *Công chúa Lộ Lem* vậy. Một thế giới đa sắc màu đã chảy qua ngòi bút của tôi với nhân vật chính là cô bé Hạt Tiêu chín tuổi - người tự nhận là siêu nhân với một tuyệt chiêu trở thành chính mình một cách trọn vẹn nhất. Thật tình ở khu phố Lan Man Mông Lung này, chín tuổi và chín mươi tuổi cũng chẳng khác nhau là mấy!

Cuốn sách là tập hợp những câu chuyện cuộc sống thường ngày của Hạt Tiêu cùng gia đình và bè bạn. Dù thế giới của nàng có hỗn độn ra sao đi chăng nữa thì cô bé vẫn bộc lộ con người mình một cách rất tự do như bất kỳ đứa trẻ nào khác. Ở đây, Hạt Tiêu và các bạn chơi đủ các trò trên trời dưới biển như: Xây lâu đài, trèo cây, vẽ tranh, đọc truyện, viết thư, ca hát, diễn kịch, diễu hành, giải đố, trốn tìm, trồng rau, làm mũ, thậm chí cả đua cò hay đo vận tốc của kiến. Bọn trẻ nhìn thế giới đang bày ra trước mắt như hàng loạt những trò chơi đầy thú vị. Vậy nên chúng chỉ cần làm một việc đơn giản, đó là tận hưởng hết mình.

Hạt Tiêu đã chỉ cho tôi thấy rằng chúng ta đều đặc biệt theo cách của riêng mình. Khi rộng mở đón nhận sự khác biệt của bản thân, mỗi người sẽ trở nên hạnh phúc hơn và thế giới cũng trở nên xinh đẹp hơn bao giờ hết.

Mãi cho tới bây giờ, tôi mới nhận ra Hạt Tiêu là đứa trẻ bên trong mình. Cô bé chưa từng bỏ đi đâu cả, chỉ có tôi là kẻ tự rời xa chính mình mà thôi.

Vũ Thanh Hòa

Trở Thành Siêu Nhân

Mấy đứa trẻ đang chăm chú xem ti vi... Vì trong bộ phim hôm nay, một siêu anh hùng đã xuất hiện để giải cứu thế giới khỏi sự xâm chiếm của đội quân Muối Khổng Lồ. Siêu anh hùng đó là Ếch Ôp. Những đứa trẻ là Hạt Tiêu, Jonnathan Hoa và Sandy Chập-Mạch-Số-Một. Đội quân Muối Khổng Lồ là Ted, Bob, Mid, Sid, Thod, Led, Cad, Ned, Had, Jid,... Ôi, tôi thấy hơi mệt rồi! Mà hôm nay trời có vẻ âm u nhỉ? Các bạn ra đường nhớ mang theo ô, nếu không gặp mưa lại phải chạy nháo nhác lên đấy!

Giống ở trong phim kia kìa, tất cả mọi người đều kinh hoàng và sợ hãi khi nhìn thấy lũ muối ghê gớm ấy. Họ chạy nháo nhác và ngã chông vào nhau. Chỉ có duy nhất anh Ếch Ôp là không hề sợ hãi, vì anh rất thích ăn muối, dù con muối đó có to hơn anh gấp trăm lần và có hàng trăm con muối như vậy. Với anh, đây đúng là thiên đường nơi trần thế.

Rất nhiều người đã bị đội quân muối bắt về kho để làm thức ăn dự trữ. Mọi người đều hy vọng anh Ếch Ôp sẽ trở thành anh hùng giải cứu họ khỏi cảnh nguy khốn. Bằng một cách tuyệt đỉnh nào đó, anh ấy đã giải cứu tất cả mọi người và bắt hết đội quân muối về kho làm thức ăn dự trữ.

Các bạn đừng hỏi cách đó là gì, vì đúng vào đoạn anh Ếch Ôp tung ra tuyệt chiêu thì tôi phải chạy thật nhanh vào nhà vệ sinh để giải quyết việc gấp. Việc gấp đó là gì ấy à? Ôi, trời âm u quá kìa! Lần này mưa chắc đét rồi. Nhưng bọn trẻ chẳng quan tâm đến thời tiết đâu, vì xem xong phim, ba đứa chỉ quan tâm đến một điều duy nhất thôi. Đó là trở thành siêu anh hùng giải cứu thế giới. Cứu khỏi cái gì cũng được, miễn là cả thế giới mới oách!

“Tớ sẽ trở thành siêu nhân Nước Dừa!” Jonathan hào hứng. “Để khi mọi người khát, tớ sẽ biến những thứ ở gần họ thành nước dừa mát lạnh. Chiu chiu!”

“Hay lắm Jonathan a!” Sandy tiếp lời. “Còn khi mọi người đói, tớ sẽ biến những thứ ở gần họ thành bánh mì phết kem. Vì tớ sẽ trở thành siêu nhân Bánh Mì.”

“Còn tớ sẽ là siêu nhân biến hình, biến từ siêu nhân Nước Dừa thành siêu nhân Bánh Mì!” Hạt Tiêu mừng rỡ. “Vì tớ thích mê tài nghệ của cả hai cậu!”

“Ồ, không không!” Sandy phẩy phẩy tay. “Nếu như vậy thì cậu chỉ biến được từ mặt Jonathan thành mặt tớ thôi, chứ cậu chẳng tung ra được tuyệt chiêu riêng nào cả.”

Hạt Tiêu nghe thế thì gật đầu lia lịa ra điều tâm đắc lắm.

“Không được rồi Hạt Tiêu bé nhỏ”, Jonathan nói chen vào. “Nếu cậu biến được cả nước dừa và bánh mì phết kem thì chúng tớ còn làm gì ở đây nữa. Bọn mình phải khác nhau mới được.”

“Ồ, tớ thật ngốc quá!” Hạt Tiêu vỗ vỗ trán. “Vậy tớ là siêu nhân gì được nhỉ?”

Hạt Tiêu cố gắng suy nghĩ, càng nghĩ cô bé càng thấy bế tắc vì những nhân vật siêu khủng thì mọi người đã nhận hết rồi. Thế mới chán chứ!

Cả chiều hôm đó, Hạt Tiêu cứ đăm chiêu tìm đáp án xem mình sẽ trở thành siêu nhân gì. Hai người bạn thân thiết cũng đã gợi ý là cô bé có thể làm siêu nhân Bóng Đèn hay siêu nhân Chim Chích. Nhưng Hạt Tiêu không ưng ý lắm. Vì ông gì đó ở một đất nước xa xôi nào đó đã phát minh ra cái bóng đèn rồi thì ông ấy phải là siêu nhân Bóng Đèn chứ! Còn chim chích ư? Nó thì giúp được gì cho thế giới nào? Thậm chí Hạt Tiêu còn chưa thấy con chim chích bao giờ. Chẳng lẽ suốt đời không được làm anh hùng ư? Hạt Tiêu đã nghĩ như vậy và thấy phiền lòng ghê gớm.

Cô bé trở về nhà, nét mặt vô cùng thiếu não.

“Mẹ yêu quý ơi!” Cô bé nói với mẹ Sweet Sugar đang nấu ăn trong bếp. “Con làm siêu nhân gì bây giờ?”

Mẹ cô bé quay ra và ngạc nhiên những hai lần. Lần đầu tiên là vì sao mà Hạt Tiêu buồn thế. Lần thứ hai là vì câu hỏi kỳ lạ thốt ra từ miệng cô bé.

“Tại sao con muốn làm siêu nhân, Hạt Tiêu bé nhỏ?” Mẹ Sugar kéo con gái vào lòng.

“Vì con muốn giải cứu thế giới!” Hạt Tiêu đáp, giọng ủ dột.

“Vậy thế giới ấy có mẹ không?”

“Tất nhiên là có chứ ạ!” Cô bé nói, đôi mắt sáng lên.

“Vậy Hạt Tiêu sẽ làm gì khi mẹ mắc kẹt với những cánh cửa sổ và nền nhà đầy bụi?” Mẹ Sweet Sugar nhẹ nhàng nói.

“Dĩ nhiên là con sẽ lau thật sạch giúp mẹ rồi!” Hạt Tiêu nhanh nhẩu đáp.

“Thế còn những khi mẹ bị đội quân Ốm Yếu bắt đi thì sao?”

“À, lúc đó con sẽ giải cứu mẹ giống như anhẾch Ộp giải cứu thế giới khỏi đội quân Muỗi Khổng Lồ ấy!” Cô bé hào hứng.

“Nhưng mà...” Hạt Tiêu lại dăm chiêu. “Con muốn giải cứu cả thế giới cơ!”

“Con phải tự cứu mình trước đã, ong vàng ạ!” Mẹ Sweet Sugar đáp.

“Vậy con làm siêu nhân gì để có thể cứu được mình khỏi câu hỏi hóc búa là làm siêu nhân gì bây giờ?” Cô bé bắt đầu vò đầu bứt tai. “Ôi, chuyện này rắc rối quá mẹ ơi!”

Mẹ Sweet Sugar khẽ thớm lên má Hạt Tiêu rồi dịu dàng nói: “Cún yêu này, khi con còn bận lòng với câu hỏi sẽ là siêu nhân gì thì con sẽ không còn thời gian để trở thành siêu nhân gì được, ngoại trừ siêu nhân Bận Lòng. Con biết anh chàng này rất giỏi việc gì không?”

Hạt Tiêu lắc đầu ngơ ngác.

Mẹ Sweet Sugar mỉm cười: “Anh ta giỏi nhất việc gây ra hàng đống rắc rối cho thế giới!”

Nghe mẹ nói xong, Hạt Tiêu thấy nhẹ nhõm vô cùng, giống như có phép màu xua tan những đám mây che khuất mặt trời vậy. Cô bé không hề muốn trở thành siêu nhân Bận Lòng chút nào.

Hạt Tiêu ôm chầm lấy mẹ và thốt lên: “Mẹ đúng là siêu nhân Mẹ!”

Thế rồi hôm sau, khi Jonathan và Sandy hỏi Hạt Tiêu: “Bạn chọn trở thành siêu nhân gì rồi?” thì cô bé đáp đồng dục đầy rạng rỡ: “Tớ là siêu nhân Hạt Tiêu!”

Còn cô Sweet Sugar, mẹ của Hạt Tiêu ấy, hỏi tôi là có biết anh Ấch Ôp giải cứu thế giới khỏi đội quân Muối Không Lờ như thế nào không? Tôi đáp rằng: “Hôm nay trời có vẻ âm u, chị Sugar nhỉ?”

Cái Mông Xinh Đẹp

Đấy, các bạn biết siêu nhân Hạt Tiêu rồi nhé! Cô bé có một tuyệt chiêu, đó là trở thành chính mình một cách thật siêu đẳng. Vì ngoài Hạt Tiêu ra, không ai có thể trở thành Hạt Tiêu được.

Cô bé có thể tưởng tượng rất nhiều thứ từ không ai ngờ cho đến những thứ không ai ngờ rằng sẽ có ai ngờ (!) Kiểu như: người đi xe đạp đang ở bên phải đường bỗng nhiên rẽ trái và chỉ sau chớp mắt đã ở trên nóc tàu hỏa. Không đùa đâu nhé, nhất là khi nhân vật chính của chúng ta rắc hạt tiêu vào chân thì bạn phải căng tai, căng mắt, căng não mà đón nhận những thứ dù có đến tận Sao Diêm Vương cũng chẳng tìm được. Nhưng thật ra, cô bé chưa bao giờ làm như vậy cả. Điều Hạt Tiêu thích nhất là học sinh được trượt tuyệt đối đến trường và ngồi cả ngày đọc truyện *Doraemon* cùng thầy hiệu trưởng.

Tôi biết đến Hạt Tiêu khi ngồi nghe chị Tanna Thuốc Lào tâm sự. Chị ấy rất hay gặp gỡ cô bé.

Chị Tanna yêu anh chàng có vẻ mặt cực kỳ bí ẩn tên là Hulk Da Cam (hàng xóm của bố của người bạn hơi thân của chị họ bên ngoài của bà nội anh ta là thổ dân Da Đỏ và có một vườn cam thứ thiệt). Tanna yêu và ngưỡng mộ người yêu lắm vì anh ta là người rất hiểu chuyện. Anh Hulk biết chọn cái kem ốc quế chẳng may bị vỡ khi Tanna mang đến trong lần hai người hẹn hò. Anh ta biết làm chị mỉm cười vì những tin nhắn thể hiện tình cảm hết sức ngọt ngào. Ví dụ như: “Anh yêu Thuốc Lào đã lâu lắm rồi, từ hồi ông nội anh qua đời và di chúc cho anh cái điếu cày ấy!”

Thế nhưng tình yêu cứ mịn như nhung thì người ta gọi là cái chăn nhung mất rồi. Thật may không phải như thế vì chị Tanna Thuốc Lào

cũng có lúc phải khó chịu với người yêu. Đó là khi anh ấy nói cụm từ “cái mông xinh đẹp” ở cuối câu.

“Em không mập chút nào, cái mông xinh đẹp!”, rồi thì: “Anh đang muốn làm một chuyện gì đó, cái mông xinh đẹp ạ!”... Mỗi lần anh Hulk nói cụm từ đó là Tanna lại có cảm giác tội tệ rằng anh ấy yêu mình không phải vì tâm hồn, hoặc anh Hulk đang mơ tưởng đến ả nào đó có cái mông khiến anh bị ám ảnh liên tục.

Tanna đáng thương đã tìm đến Hạt Tiêu, người bạn nhỏ đáng yêu, để cầu cứu.

“Chị phải làm sao bây giờ, Hạt Tiêu bé nhỏ?” Tanna Thuốc Lào buồn bã tâm sự. “Chị không thể chịu đựng được việc anh Hulk Da Cam thỉnh thoảng lại thốt ra cái câu làm chị khó chịu và càng không thể chịu đựng được chuyện sẽ chia tay anh ấy vì lý do này.”

“Chị gái yêu quý ơi, một khi chị vẫn coi đó là chuyện mình phải chịu đựng thì chị sẽ phải chịu đựng nó mãi mãi.”

“Thế nghĩa là sao hả Hạt Tiêu thơm tho?” Tanna ngơ ngác hỏi.

“Tanna này, em biết một cậu kiến càng màu xanh lá nhé!” Cô bé Hạt Tiêu chậm rãi nói. “Cứ tối Chủ nhật, cậu ta lại cảm thấy lo lắng. Vì sắp đến thứ Hai rồi, cậu phải vật lộn đi lên Sao Hỏa kiếm ăn. Nhưng chị Tanna thân mến có biết không, đáng lẽ cậu kiến có thể vui vẻ thưởng thức sôcôla và nhảy múa cùng bè bạn vào tối Chủ nhật, để rồi ngày hôm sau sẽ thật hào hứng và may mắn vì thế nào cậu ta cũng tìm được kha khá trứng luộc và rau chân vịt trong khi những ngày thứ Hai khác cậu không thể làm được điều đó vì lỡ mang bộ mặt cau có. Cậu kiến đó tội nghiệp lắm, ai cũng biết là ban đầu cậu ấy không hề xanh xao như thế, cậu ấy màu hồng phấn cơ!”

Nghe xong, chị Tanna Thuốc Lào xúc động, mừng rỡ hôn một cái thật kêu lên má cô bé rồi chạy về nhà trên đôi chân nhún nhảy.

Không quá một ngày, Hạt Tiêu nhận được cuộc gọi của chị Tanna thân mến trước khi cô bé cùng hai người bạn yêu quý Jonnathan Hoa

và Sandy Chập-Mạch-Số-Một chơi trò “Cắt dây điện thoại làm móc khóa hình quả bóng”. Chị ấy khóc nức nở, mãi mới nói được rằng chị vừa... chia tay anh Hulk Da Cam rồi! Chị ấy chia tay cái anh Hulk khi gió ấy rồi...

Ồ ồ, khoan đã, không đâu, không phải như thế đâu, vì nếu như thế thật sẽ buồn cười phải biết các bạn ạ! Chị ấy về và nói với anh Hulk rằng: “Anh sẽ cưới em ngay bốn giờ chiều nay chứ cái mông xinh đẹp?”, và anh ấy đáp: “Không!”

Nếu các bạn thấy ngạc nhiên thì tức là các bạn chưa biết rồi, “không” theo quy ước của hai anh chị đó có nghĩa là “đồng ý” đấy.

Mãi về sau chị Tanna mới biết mỗi khi bối rối hay căng thẳng là từ ngữ trong đầu anh Hulk Da Cam lại nhảy nhót lung tung. Chúng va vào nhau và bật ra cụm từ “cái mông xinh đẹp”.

Thôi, tóm lại từ bây giờ các bạn sẽ được biết đến cô bé Hạt Tiêu qua câu chuyện của tôi. Thật đấy, vì bạn không thể gặp được chị Tanna Thuốc Lào ở đâu đó ngoài kia để mà hỏi han các thứ đâu. May ra hỏi thăm anh Hulk Da Cam thì được. Nhưng thật đáng buồn là khi gặp gỡ những người lạ mặt, anh Hulk sẽ bị căng thẳng ghê gớm và chỉ toàn nói cho bạn nghe mấy chuyện về... cái mông xinh đẹp mà thôi.

Cô Bé Quàng Khăn Đỏ

A lô, Hạt Tiêu bé bỏng của mẹ đó hả? Bà ngoại Super Mầm Mầm của con bị ốm nặng. Mà mẹ lại đang bị kẹt ở bên Syria vì tắc đường nên chưa về ngay được. Cục cưng hãy sang thăm bà và nhớ mang theo những trái táo vị chuối ngon nhất của chúng ta nhé! Hãy thay mẹ gửi cả mười lăm nụ hôn cho bà ngoại. Mẹ cá là bà sẽ tặng lại Hạt Tiêu hết cho mà xem. Yêu con!

Mẹ Sweet Sugar

Đó là bức thư mẹ Hạt Tiêu gửi cho cô bé sáng nay. Bây giờ, thiên thần nhỏ của chúng ta đang chuẩn bị các thứ để đến thăm bà ngoại ở ngay nhà bên.

Hạt Tiêu bé nhỏ bỏ những trái táo ngon lành vào chiếc giỏ xinh xinh màu hồng. Cô bé lấy chiếc khăn đỏ được tặng dịp sinh nhật lần thứ tám quàng lên cổ, trông giống hệt Lucky Luke trong phim hoạt hình *Lucky Luke* ấy. Hạt Tiêu nhảy lên xe đạp đi đến thăm bà.

Tại sao cô bé không đi bộ sang á? Vì trong những trường hợp khẩn cấp như đi thăm bà ngoại ốm nặng thì đi bộ là cách không nên chọn nhất. Người ta nên bay, đu tơ nhện hoặc đi xe đạp, gì cũng được, miễn không phải là đi bộ.

Thế rồi cô gái bé nhỏ thong dong đạp xe trên đường phố tấp nập công nông và xe cút kít loại hai vượt quá tốc độ. Cô bé ngược nhìn những tòa nhà cao ngút trời kiểu Pháp cổ kính đầy mê hoặc, hát vang bài *Tôi đang hát cái gì đây nhỉ*. Cô bé rẽ trái, rẽ trái tiếp rồi rẽ phải là đến nhà bà ngoại chị Tanna Thuộc Lào. Hạt Tiêu bé nhỏ dừng lại tặng bà vài quả táo rồi lên xe đi tiếp.

Đi qua ngã tư đèn tím da cam, Hạt Tiêu nhìn thấy tấm áp phích lớn quảng cáo thuốc mọc tóc có nguồn gốc từ răng cá mập. Bỗng nhiên cô bé nhớ tới điều bà ngoại Super Măm Măm từng dặn: “Hạt Tiêu bánh bao nhân bười của bà, nếu có sang nhà bà chơi thì nhớ đi đường thẳng, chớ đi đường vòng vì ở những khúc cua có rất nhiều áp phích và cá mập. Áp phích thì không nguy hiểm lắm nhưng nếu để cá mập nhìn thấy trẻ con, đặc biệt là những đứa quảng khăn đỏ trông giống Lucky Luke, chúng sẽ đuổi theo và cục cưng của bà sẽ... tiêu đời!”

Hạt Tiêu rợn tóc gáy vì đã rẽ trái, rẽ phải nhiều lắm rồi. Ôi, sẽ có cả tá cá mập răng móm bám theo mất! Hạt Tiêu hít một hơi thật sâu để lấy lại bình tĩnh rồi đạp xe đi tiếp. Nhưng trên đường cô bé chẳng thấy con cá mập nào bám theo mình cả. “Thật là một ngày may mắn!” Hạt Tiêu thở phào nhẹ nhõm.

Tới nơi, cô bé thấy bà ngoại dễ thương đang nằm trên giường, đắp chăn tới tận mũi, trông thật mệt mỏi.

“Bà Super Măm Măm của cháu ơi, bà ốm lâu chưa?” Hạt Tiêu khề đến bên hỏi.

Nhưng bà ngoại tội nghiệp chỉ rên “hừ hừ”.

“Bà ơi!” Cô bé nói tiếp. “Mẹ bảo cháu mang táo vị chuối đến thăm bà và gửi tặng bà mười lăm nụ hôn. Nhưng cháu xin lỗi vì đã lấy ba nụ hôn để tặng bà ngoại chị Tanna Thuốc Lào mất rồi. Cháu sẽ bù lại phần của mình bà nhé!”

“Ừ ừ... Hừ hừ...” Bà ngoại đáp.

Cô bé đặt chiếc giỏ táo xinh xinh xuống bàn, đến ôm hôn bà ngoại.

“Bà ơi, sao hôm nay mặt bà lạ thế?” Hạt Tiêu ghé sát trán bà.

“GÀOOORRR...” Một con cá mập xấu xí nằm dưới tấm chăn vùng dậy, ngoạm lấy Hạt Tiêu.

Cô bé giật mình tỉnh giấc. Bây giờ là tám giờ sáng, chuông báo thức đang kêu những tiếng “GÀOOORRR...GÀOOORRR...” hung hãn. Ôi, đúng là một cơn ác mộng khủng khiếp! Hạt Tiêu vã mồ hôi hột, tim

vẫn đập thình thịch. Giấc mơ rất sống động nhưng cô bé không thích thể loại này chút nào.

“Nhà có thư!” Tiếng người đưa thư bên ngoài cửa vọng vào.

Cô bé ra nhận thư, mở ra đọc thì đúng là điều điên rồ nhất Sao Hỏa đang diễn ra ở đây. Bức thư ấy có nội dung thế này:

A lô, Hạt Tiêu bé bỏng của mẹ đó hả? Bà ngoại Super Măm Măm của con bị ốm nặng. Mà mẹ lại đang bị kẹt ở bên Syria vì tắc đường nên chưa về ngay được. Cục cưng hãy sang thăm bà và nhớ mang theo những trái táo vị chuối ngon nhất của chúng ta nhé! Hãy thay mẹ gửi cả mười lăm nụ hôn cho bà ngoại. Mẹ cá là bà sẽ tặng lại Hạt Tiêu hết cho mà xem. Yêu con!

Mẹ Sweet Sugar

Chính là bức thư mà cô bé vừa nằm mơ, không sai một dấu chấm.

“Ôi chao, phải làm sao bây giờ? Mình không được quàng khăn đỏ và đi xe đạp rẽ phải, rẽ trái nữa ư? Vậy phải làm thế nào để sang nhà bà ngoại nhanh nhất có thể, trước khi lũ cá mập xơi tái bà đây?” Hạt Tiêu của chúng ta rất hoang mang. Vì quá hoang mang nên cô bé không trả lời được câu hỏi nào ở bên trên hết và quyết định vẫn quàng khăn đỏ giống như Lucky Luke rồi đi xe đạp sang thăm người bà tội nghiệp.

Hạt Tiêu khăn đỏ lên xe, đạp thong dong trên đường phố tấp nập công nông và xe cút kít loại hai vượt quá tốc độ. Cô bé nhìn thấy những ngôi nhà cao ngút trời kiểu Pháp giống hệt trong mơ và nó mê hoặc gấp hai phẩy năm lần. Hạt Tiêu rẽ trái, rẽ phải mấy lần liền là đến nhà bà ngoại chị Tanna Thuốc Lào. Cái áp phích quảng cáo thuốc mọc tóc cũng không sai tẹo nào, kể cả thành phần từ răng cá mập.

Cuối cùng Hạt Tiêu cũng đến nhà bà ngoại Super Măm Măm yêu quý. Cô bé hít một hơi thật sâu trước khi bước vào nhà, mong rằng không có con cá mập nào đang nằm chờ mình đến để ăn thịt. Nếu có thì ít nhất nó cũng đừng xõ ra như trong giấc mơ để cô bé không quá

giật mình. Mà tốt hơn hết là con cá mập ấy nên tỏ ra thân thiện vì bà ngoại rất thích những người dễ thương.

“Bà ngoại yêu mến ời, Hạt Tiêu đến rồi nè!” Cô bé nói vọng vào trước khi mở cửa.

Không có ai trả lời. Hạt Tiêu bước vào nhà, thấy cửa sổ mở toang, còn bà ngoại đang nằm ngủ, hơi thở đều đều. Nhưng có một điều không được bình thường cho lắm khiến cô bé nghĩ: “Sao hôm nay trông bà to thế, như thể có ai đó đang nấp dưới tấm chăn vậy?”

Suy nghĩ này khiến cô bé chột dạ và thầm tự hào sao hôm nay mình có thể tưởng tượng được điều hay đến thế. Hạt Tiêu sẽ không cần đến tận nơi để lật tấm chăn ấy lên. Những anh cá mập thường không thích bị phát hiện khi đang lẩn trốn.

“Anh cá mập ời!” Hạt Tiêu cắn một miếng táo, véo von. “Chiếc giường ọp ẹp này chỉ đủ chỗ cho bà ngoại tội nghiệp đang bị ôm thôi. Vậy nên anh hãy nhường nhịn bà một chút và ra đây nào, chúng ta sẽ cùng ăn táo có vị chuối. Rất có thể khi tỉnh dậy, bà ngoại sẽ dành cho anh năm cái hôn thật kêu đấy.”

... Năm giây im lặng...

“Thật thế ư?” Anh trộm có tên Cá Mập Lười Biếng ló đầu khỏi tấm chăn, mắt chớp chớp.

“Thật hai trăm phần trăm luôn!” Hạt Tiêu đáp.

Anh Cá Mập chui hẳn ra khỏi chăn và... ù té chạy thoát thân. Nhưng anh ta giẫm phải vỏ chuối, ngã lăn quay.

Sao? Các bạn hỏi vỏ chuối ở đâu ra á? Chính là từ quả táo có vị chuối của Hạt Tiêu tinh nghịch đấy. Đó là những quả chuối đích thực nhưng cô bé thích gọi là táo hơn.

“Ôi, ông anh cá mập thân mến!” Hạt Tiêu nói với theo. “Ở lại ăn táo đã! Bà ngoại sẽ rất buồn khi biết người chăm sóc mình ra về mà không có lấy một cái hôn thật kêu nào đấy.”

“Sao... sao em biết tên... tôi?” Anh Cá Mập lúng túng sợ hãi, vừa hỏi vừa xoa xoa cái mông đau đặng.

“Sáng nay em đã nằm mơ thấy anh đến chăm sóc bà ngoại.” Hạt Tiêu mỉm cười.

“Nhưng...” Anh này ấp úng sợ sệt. “Nhưng tôi đâu có chăm sóc bà ấy đâu?”

Nghe vậy Hạt Tiêu bèn lại gần, vỗ vỗ vai anh Cá Mập Lười Biếng.

“Anh trai đừng khiêm tốn quá mà!” Cô bé nói. “Này nhé, anh đã đến coi nhà giúp bà khi bà đang ốm và ở một mình. Nếu không có anh ở đây thì trộm sẽ len vào nhà và khuân đi mọi thứ, kể cả bà ngoại. Anh đã mở cửa sổ để cho căn nhà thoáng khí giúp bà dễ chịu. Anh đã nằm cạnh bà để bà không bị lạnh và không ốm nặng thêm. Anh thật tốt bụng, anh Cá Voi ạ!”

Anh này sửng người lại vì xúc động. Từ trước tới giờ, không ai nghĩ điều gì tốt đẹp về anh chỉ vì cái tên “Cá Mập Lười Biếng”. Mọi người cũng không đối xử tử tế với anh. Những nhà tuyển dụng đều tin mấy lời đồn không hay về Cá Mập nên không nhận anh vào làm việc.

“Chậc, một kẻ thất nghiệp lúc nào cũng bị đối xử tệ bạc thì sống tốt với mọi người để làm gì!” Anh Cá Mập nghĩ vậy. “Ăn xin cũng không ai cho thì ăn trộm là phù hợp nhất.”

“Em thật tốt bụng, nhóc con ạ!” Anh Cá khẽ lau nước mắt.

“Ôi... ôi!” Cô bé lo lắng. “Sao anh lại khóc thế? Anh vẫn còn đau vì cái vỏ chuối mà Hạt Tiêu vứt ra nền nhà lúc nãy à?”

“Không phải đâu cháu gái yêu quý!” Bà ngoại Super Măm Măm đã tỉnh dậy từ lúc nào, cất giọng trầm ấm đặc trưng của những người bà đáng yêu. “Những nỗi đau thật sự luôn chìm tận sâu bên trong. Nó âm ỉ như quả bom nổ chậm được giấu tận tầng hầm. Người ta sẽ phát khóc vì vui sướng khi có ai đó thật sự dũng cảm đến, chạm vào quả bom đầy nguy hiểm đó và hơn cả, đã cắt đúng sợi dây, giải cứu cho căn nhà yêu quý đầy kỷ niệm của họ.”

Sau câu nói của bà ngoại, tất cả nhìn nhau mỉm cười thân thương. Bà ngoại đã mời anh Cá Mập ở lại ăn bánh kem vì bà đã thấy khỏe hơn nhiều rồi. Cả ba ở bên nhau trong niềm hạnh phúc chan hòa.

Hạt Tiêu bé nhỏ đã tặng anh Cá Mập chiếc khăn đỏ để chúc anh gặp nhiều may mắn. Anh Cá quàng nó lên cổ và nếu cầm thêm khẩu súng nữa thì trông giống hệt Lucky Luke. Mà biết đâu đấy, anh Cá Mập lại chính là Lucky Luke thật thì sao! Ôi, chuyện này thật khó nói.

“BONG BING BENG BÙM BÙM BÙM...”

Đồng hồ báo thức của Hạt Tiêu kêu inh ỏi. Cô bé mở mắt tỉnh dậy, thốt lên: “Chao ôi, mình vừa có một giấc mơ thật tuyệt vời!”

“Nhà có thư!” Tiếng người đưa thư vọng vào từ ngoài cửa.

Hạt Tiêu Bị Ốm

Nghe anh Cá Mập Lười Biếng kể lại thì Hạt Tiêu đã bị ốm sau khi trở về từ nhà bà ngoại Super Măm Măm. Cô bé cũng không chắc chắn là mình đã gặp anh Cá Mập trong mơ hay ngoài đời thực nữa. Vì có lúc, giấc mơ cứ như thật, còn sự thật thì giống như trong mơ vậy. Chưa kể, những con virus cứ thích nhảy từ người này sang người nọ, không thèm quan tâm họ đang ở trong mơ hay ngoài đời thực nữa. Đúng là rắc rối quá thể!

Cô bé của chúng ta hắt xì liên tục như bị ai đó phe phẩy chiếc lông gà vào mũi. Còn đầu thì “o o... ù ù” như cái trần nhà chơi trò tàu lượn.

Điều tồi tệ nhất khi Hạt Tiêu bị ốm là tính tình của cô bé trở nên giống trái bóng nước. Nó rất dễ vỡ khi có thêm những tác động khó chịu từ xung quanh. Vì không muốn ai phải buồn phiền vì một người đau ốm như mình nên cô bé nằm bẹp trên giường, đắp chăn và chờ đợi những viên thuốc trị cảm phát huy tác dụng như mọi lần.

Joathan Hoa và Sandy Chập-Mạch-Số-Một đến thăm cô bé. Đáng lẽ hôm nay, cả ba phải tung tăng trong công viên, leo trèo trên những cây thông màu xanh nước biển.

“Cậu thấy thế nào rồi hả Hạt Tiêu bé bỏng?” Jonathan đặt tay lên trán cô bạn nhỏ.

“Hic... Tớ bị ngạt mũi Jonny ạ...” Hạt Tiêu khịt khịt. “Tớ phải thở bằng miệng nên cổ họng bị bốc hơi đến cạn nước chẳng khác gì một con sứa nằm phơi nắng cả.”

“Cậu và con sứa đó cần nghỉ ngơi thật nhiều vào!” Sandy đưa cho bạn chiếc khăn giấy và động viên. “Chúng tớ cùng những cây thông màu xanh nước biển vẫn đang đợi cậu khỏe lại đấy!”

Cô bé chẳng biết nói gì hơn ngoài cảm ơn hai người bạn dễ thương. Jonathan và Sandy ở lại thêm một lát rồi ra về để Hạt Tiêu yên tĩnh nghỉ ngơi.

Nhưng mọi chuyện không đơn giản là bị ốm, uống thuốc, tiếp bạn đến thăm và khỏi ốm nữa. Sự tình có vẻ trầm trọng hơn rồi, vì Hạt Tiêu thấy mệt ơ là mệt và bắt đầu suy nghĩ tiêu cực. Cô gái bé nhỏ tội nghiệp cứ định ninh những viên thuốc trị cảm sẽ làm mình khỏe lại mà quên mất rằng, mấy con virus dù có kém thông minh đến mấy cũng biết cách vùng lên sau khi biết rõ mảnh khóc của những viên thuốc xanh đỏ.

Hạt Tiêu không sao ngủ nổi vì khắp người đau ê ẩm, đầu thì cứ “o o... ù ù” như cái tổ ong vậy. Bọn ong này cứ nhảy múa điên loạn khiến Hạt Tiêu như muốn nổ tung. Cô bé xoay hết bên nọ sang bên kia để đánh lạc hướng cơn đau nhức, nhưng đều phản tác dụng.

“Cục cưng của mẹ ngủ chưa?” Mẹ Sweet Sugar khẽ gõ cửa phòng rồi nhẹ nhàng bước vào.

Hạt Tiêu nhìn thấy mẹ thì òa khóc.

“Mẹ yêu quý ơi!” Cô bé mếu máo. “Con muốn hết ốm ngay để đi chơi với các bạn cơ!”

Mẹ Sweet Sugar ôm con gái bé bỏng vào lòng: “Bé yêu ngoan nào, để mẹ kể chuyện cho con nghe nhé!”

“Nhưng nghe chuyện xong có khỏi ốm ngay không ạ?” Giọng Hạt Tiêu nghe như giọng một cậu bé đang cố tình bịt mũi khi nói chuyện qua điện thoại để người bạn ở đầu dây bên kia không nhận ra mình.

“Ồ!” Mẹ Sweet Sugar mỉm cười. “Có thể lắm chứ. Nhưng còn phụ thuộc rất nhiều vào thời tiết nữa. Mẹ thấy hôm nay trời cũng hửng nắng rồi.”

“Vậy mẹ sẽ kể chuyện gì ạ?” Cô bé sục sục.

“À, hôm nay cún con sẽ được nghe về bông hoa kỳ diệu.”

Hạt Tiêu thấy tình tảo hơn một chút khi nghe thấy từ “kỳ diệu”. Cô bé thích nhất các điều kỳ diệu và cũng rất mê những bông hoa nữa. Hạt Tiêu ngả vào lòng mẹ, chăm chú lắng nghe, tạm quên đi cái đầu đau nhức và chiếc mũi bị ngạt.

“Ở phía bên kia dãy núi xa ời là xa có một bông hoa kỳ diệu”, mẹ Sweet Sugar bắt đầu, giọng ngọt ngào đều đều. “Bông hoa ấy rất bé nhỏ nhưng lại chứa rất nhiều cô tiên thuộc mọi phương trời, đủ để tụ họp và mở vũ hội. Duy chỉ có họ tiên Cau Có không được bông hoa chấp nhận vì nó nghĩ rằng khi đến đây ai ai cũng phải tươi tắn cơ, như thế mới là hội hè chứ. Những nàng tiên thuộc dòng giống Cau Có thấy tổn thương vô cùng và ngồi khóc ở dưới gốc hoa. Nước mắt của họ cuốn trôi cả đất, còn tiếng khóc của họ át cả tiếng nhạc xập xình bên trên đài hoa. Chứng kiến cảnh tượng này, bông hoa chợt nhận ra mình thật không công bằng với những nàng tiên Cau Có. Chẳng lẽ họ không được vui vẻ với mọi người chỉ vì khi sinh ra họ đã mang vẻ mặt nhăn nhó?

Bông hoa bèn mời những cô tiên Cau Có tới vũ hội và ban tặng cho họ thật nhiều phấn hoa lấp lánh thay cho lời xin lỗi chân thành. Thật không ngờ, những nàng tiên ấy chợt biến thành những người có nụ cười xinh đẹp nhất mà bông hoa từng biết.

Từ đó trở đi, lúc nào bông hoa cũng chào đón tất cả các nàng tiên và ai tới đây cũng trở nên rạng rỡ tuyệt diệu.”

Hạt Tiêu nằm yên lắng nghe cho đến khi câu chuyện kết thúc. Cô bé thấy trong người dễ chịu hẳn, cơn buồn ngủ bắt đầu kéo tới.

“Mẹ yêu quý ời!” Hạt Tiêu bỗng cất lời, mắt lim dim. “Con muốn làm bông hoa kỳ diệu.”

Mẹ Sweet Sugar nhẹ nhàng hôn lên trán con gái nhỏ và nói: “VẬY ai sẽ làm nàng tiên Cau Có bây giờ?”

Cô bé lặng im một lát rồi tủm tỉm cười: “Là bạn Hạt Tiêu bị ốm, mẹ Ngọt Ngào ạ.”

Rồi Hạt Tiêu bé bỏng chìm vào giấc ngủ say, đôi má dần ửng hồng.

Thật kỳ diệu khi sáng hôm sau tỉnh giấc, cô bé thấy khỏe hơn hẳn. Chiếc mũi đã hết ngạt, đầu không còn quay như chong chóng nữa. Hạt Tiêu soi gương thì thấy trong đó là cô bé có nụ cười tươi tắn nhất mà mình từng biết, giống hệt nàng tiên trong truyện mẹ Sweet Sugar kể tối qua vậy.

Hạt Tiêu phấn khởi lắm, gọi ngay cho hai người bạn yêu quý để khoe rằng mình đã khỏe hơn rất nhiều rồi và hôm sau lũ trẻ sẽ cùng chơi với những cây thông màu xanh nước biển. Ấy thế mà Hạt Tiêu lại nhận được tin báo rằng Sandy và Jonathan vừa mới bị ốm.

Những Cái Lâu Đài

Hôm nay là một ngày thứ Sáu vui nhộn như sáu ngày còn lại trong tuần, Sandy Chập-Mạch-Số-Một và Jonathan Hoa sang rử Hạt Tiêu ra biển xây lâu đài cát có hình con cua.

Đúng là chẳng còn gì hạnh phúc hơn việc đi chơi cùng đám bạn yêu thích, ở bãi biển yêu thích, xây một lâu đài tuyệt cú mèo có hình con vật yêu thích, nói chung là yêu thích toàn tập. Thật đấy, vì mỗi khi làm việc gì đó, chỉ cần dính kèm theo cụm từ “không thích lắm” thôi thì đã có cảm giác như đi dự sinh nhật đứa bạn mình “cực kỳ không thích” rồi vì nó mời cả lớp. Trong lúc đó, mình bị ghen khi cố nuốt một cái bánh ít kem, độ ghen ấy tùy thuộc vào việc bạn ngoạm miếng bé xíu hay to hơn cỡ họng của chính mình.

Bãi biển hôm nay thật đẹp. Nắng vàng ươm như những tờ giấy nhớ. Nước biển thì xanh thăm hiên dụ. Còn bờ cát thì nằm trải dài trên bờ cát giống như mấy chị gái cũng đang nằm dài trên đó tắm nắng và bảo mấy anh rằng hãy thoa một ít kem ngăn tia cực tím lên lưng các chị nào. Nhưng bãi cát không nói như vậy, nó nói rằng: “Hãy xây lên lưng tôi nhiều lâu đài cát nhất có thể nào các bạn nhỏ!”

“Tớ sẽ xây lâu đài cát có hình con cua làm nức lòng người hâm mộ”, Sandy hào hứng.

“Bên cạnh đó sẽ là lâu đài lần đầu tiên xuất hiện trên thế giới của tớ”, Hạt Tiêu hớn hờ.

Còn Jonathan không nói gì, chỉ tùm tùm một mình.

Rồi cả ba hì hục xây xây đấp đấp, miệng luôn nở nụ cười tươi tắn. Chúng cười nhiều đến mức mấy tia nắng cũng phải ghen tỵ, quay sang

cãi nhau với lý do: “Sao mày cứ ghé sát vào tao thế, làm tao phát ngốt cả lên?!”

Ba người bạn nhỏ xây những công trình cực kỳ lăm nhé: Lâu đài hình con cua đang hắt xì hơi, người nhện mặc áo tắm và Harry Potter tàng hình.

Ba đứa trẻ định xây thêm cái lâu đài có hình lâu đài nữa thì có mấy đứa trẻ khác đến chơi bóng gần đó, chỉ cần một đứa không bắt trúng thôi thì quả bóng sẽ rơi ngay Harry tàng hình và biến lâu đài thành Voldemort tàng hình.

Bộp! Thế là điều tôi vừa nói biến thành sự thật chỉ sau chớp mắt. Jonathan Hoa không thể cười được nữa, đưa mắt tìm kiếm chủ nhân của quả bóng không có mắt. Thực ra thì dù có mắt đi nữa, quả bóng đó cũng không thể nhìn thấy Harry Potter tàng hình để mà tránh.

“Ôi trời ơi!” Jonathan méo xệch mặt, quay ra nhìn cậu bé lạ mặt. “Cậu làm vỡ lâu đài của tớ rồi!”

Cậu bé ngơ ngác thanh minh: “Ơ hay, đấy là chỗ đất trống mà.”

“Không đâu”, Jonathan ngân ngấn nước mắt. “Đó là lâu đài huyền bí nhất thế kỷ của tớ có hình Harry Potter tàng hình đấy.”

Thế là mấy đứa trẻ lạ mặt bò lăn ra cười.

“Ghê chưa kìa”, cậu bé kia cười sảng sặc. “Đã phù thủy lại còn tàng hình nữa.”

“Có gì đáng cười đâu chứ!” Sandy lên tiếng. “Mấy người các cậu chưa bao giờ xây được một cái lâu đài tuyệt như thế à?”

“Xì, đúng là trò ngớ ngẩn”, cậu bé bên kia bĩu môi.

“Đúng rồi đấy”, Sandy cố lên tiếng bênh vực người bạn sắp khóc to đến nơi. “Ít nhất thì nó vẫn khá hơn một đứa bắt trượt quả bóng dở hơi bay thấp lè tè trong khi quả bóng đó không tàng hình tý nào.”

Thế là đứa lớn nhất nhóm đó tiến lên với thái độ hung hăng.

“Á à”, nó vừa nói vừa bẻ các khớp ngón tay răng rắc. “Thế thì tốt hơn hết là bây giờ mày nên có phép tàng hình ngu xuẩn ấy đi, trước

khi tao cho quả bóng không tàng hình này vào mặt.”

...

“Ê!” Hạt Tiêu bỗng hét lớn, chỉ tay lên bầu trời. “Máy bay hình sư tử hồng kia!”

Cả bọn ngửa cổ lên trời để được chiêm ngưỡng cái máy bay huyền thoại xuất hiện trên ti vi mỗi tối thứ Sáu làm biết bao bạn nhỏ say mê.

“Đâu, máy bay nào hả cậu con gái kia?” Đứa lớn nhất quay lại nhìn Hạt Tiêu.

“Đúng rồi, làm gì có cái máy bay nào hả Hạt Tiêu yêu quý?” Jonathan vẫn chưa hết buồn bã.

“Chuẩn đấy, đến tiếng máy bay cũng không thấy!” Mấy đứa trẻ lao nhao.

“Nếu chúng mình có cái máy bay đó ở đây thật thì tuyệt lắm các cậu nhỉ?” Hạt Tiêu vẫn ngửa cổ lên trời.

Cả bọn nhìn nhau tỏ vẻ đồng ý.

“Ừ đấy”, chúng nói. “Như thế thì còn gì bằng. Cả lũ sẽ được làm phi công.”

Rồi mấy đứa trẻ bỗng im lặng, mặt buồn buồn như thể cuối tuần rất muốn ăn bánh ga tô nhưng bài kiểm tra Địa lý hôm trước chỉ xếp thứ 24/25. Đây là còn chưa kể một đứa bị đau mắt đỏ phải nghỉ học vào hôm có bài kiểm tra đó.

“Có gì khó đâu”, đứa lớn tướng bỗng phá tan bầu không khí im lặng. “Xây ngay một cái bằng cát ở đây luôn đi!”

“Máy bay hình sư tử hồng á?” Jonathan Hoa tươi tỉnh trở lại. “Đúng là tuyệt vời hơn cả Harry Potter tàng hình.”

“Chà chà”, Sandy Chập Mạch tươi cười. “Cậu chàng này đúng là một thiên tài.”

Thế là cả bọn vứt quả bóng cùng bộ mặt buồn rầu, căng thẳng sang một bên, cùng nhau xây cái lâu đài đẹp nhất trên đời. Đẹp nhất là vì dù chắc chắn không giống cái máy bay huyền thoại trên ti vi nhưng nó đã

được yêu mến từ trước lúc thành hình. Chưa kể, lâu đài đó còn được xây bởi một đội cực khủng. Lúc đầu, chúng chưa phải là một đội cho lắm và còn sắp sửa choảng nhau. Vậy nên, hãy cứ đặt tình yêu vào bước đầu tiên mỗi khi bạn muốn làm ra thứ gì đó thật sự tuyệt vời. Nhờ đó, không ai phải thâm tím mặt mày khi ra về vào cuối buổi chiều thứ Sáu cả.

Bụp!

Một quả bóng lạ từ đâu phi tới phá tan chiếc máy bay siêu cấp của lũ trẻ, kể cả tàu sân bay thượng hạng tàng hình đang xây dở của cậu chàng lớn tướng.

Hãy Hỏi Và Bạn Sẽ Được Trả Lời

“**N**ào, vậy ai là người có cánh ở đây?” Jonathan bắt đầu.

Ba đứa trẻ đang chơi trò “Hãy hỏi và bạn sẽ được trả lời” với phần chơi phụ là “Trong khi chờ đợi câu trả lời, hãy đứng một chân và mỉm cười”, cả lũ đang ngồi bên hồ nước xanh trong mát mẽ ở công viên vào một ngày đầy nắng gió và các bà ở phía xa đang tập thể dục.

“Thần tình yêu Cupid”, Sandy bỗng kêu lên. “Chưa kể cậu này có cả cái súng máy to uyển bản ra hàng đồng trái tim nữa cơ.”

“Một con ong màu tím tên là Người Chính Hiệu”, Hạt Tiêu háng hái phát biểu, giơ tay thẳng đứng.

Nhưng Jonathan chỉ lắc lắc đầu.

“Không không, các cậu ơi”, Jonathan nói. “Tớ đang hỏi về người thật ấy, người vừa quét nhà vừa xem phim hoạt hình ấy.”

Hai người bạn lại dăm chiêu, đưa gãi cằm, đưa gãi tai.

“Tớ chỉ biết cô bé Luna tóc vàng bên kia phố thôi”, Hạt Tiêu trả lời. “Hôm trước cô bé ấy đeo đôi cánh màu hồng phấn để đi múa bài *Thiên thần lạc mẹ* ở nhà văn hóa.”

“Còn tớ chỉ nhớ được bà lão trong phim *Tôi đã sống hạnh phúc* thôi”, Sandy nói. “Bà ấy đã mọc ra đôi cánh màu trắng và bay lên thiên đàng khi đứa cháu trai mang cái máy trợ tim của bà đến lớp để làm minh họa cho buổi học có chủ đề *Cuộc sống hiện đại*.”

Jonathan lại lắc lắc đầu, lần này còn vẩy vẩy tay nữa.

“Ôi không không, hai bạn yêu quý. Tớ hỏi là “ở đây” cơ mà!”

Bỗng cả hai người bạn trở mắt nhìn Jonathan rồi đồng thanh “ồ” lên một tiếng kéo dài năm centimét.

“Ở đây chỉ có ba đứa bọn mình thôi. Mà tớ lại không biết là có đứa nào có cánh không. Vì rất có thể nó là một đôi cánh tàng hình tuyệt cú mèo. Ôi, tớ nói hơi nhiều từ “có” rồi thì phải!” Hạt Tiêu khẽ đưa tay che miệng.

“Ừ, phải đấy”, Sandy chen vào. “Tớ còn chẳng bao giờ nghĩ đến việc đó. Thế cậu có cánh không hả Jonny yêu quý?”

Jonathan nghe vậy thì đứng ngây người bối rối lắm. Phải một lát sau cậu mới cất lời: “Tớ nghĩ mình có cánh thật. Vì nếu không thì tại sao tớ lại cảm thấy như đang bay khi bạn Nancy hàng xóm tặng tớ một cuốn sổ có đây hình trái tim chứ!”

Thế là Hạt Tiêu và Sandy kêu tướng lên rồi nhảy nhót uốn éo xung quanh người cậu bạn, hát rằng: “A lê lê! Có người đang yêu. Một buổi chiều thật là tuyệt diệu!” Còn Jonathan thì đứng im như tượng, mặt mũi ửng đỏ hết cả.

“Chà, nếu thế thì tớ cũng có cánh nhé”, Sandy dừng nhảy nhót, ghé sát tai Jonathan. “Đó là lúc tớ được nằm dài trên bãi cỏ ngắm nhìn bầu trời đầy sao lấp lánh, ước rằng mình sẽ được cười tuần lộc trong dịp Giáng sinh sắp tới khi một ngôi sao Băng vụt qua.”

“Thế thì cả tớ cũng có cánh”, Hạt Tiêu chớp chớp mắt. “Đó là lúc mẹ Sweet Sugar kể những câu chuyện ngọt ngào rồi hôn lên trán tớ mỗi tối trước khi ngủ.”

Vậy là cả ba đứa nhỏ đều có cánh, đúng là quá tuyệt vời. Chúng lặng đi một hồi để cảm nhận sự “bay bay” của riêng mình. Năng chiều nhẹ nhẹ lấp ló trong ánh mắt những đứa trẻ, hơi mát của mặt hồ khẽ hôn lên những gương mặt đang hé cười. “Hãy hỏi và bạn sẽ được trả lời” đúng là trò chơi hết sảy. Ha, tôi sẽ về chơi cùng em gái và đặt câu hỏi rằng: “Ai đã vẽ bậy lên bức tranh tàu vũ trụ của anh?”

“Cứu! Cứu tôi với!”

Đột nhiên có tiếng người kêu cứu phá tan bầu không khí thanh bình của ba bạn trẻ. Còn có cả tiếng đập nước tới tấp.

Thì ra một chị gái dắt cún đi dạo. Con thú cưng bất ngờ kéo mạnh dây xích chạy đi khi nhìn thấy đồng loại khiến chị ấy loạng choạng trượt chân ngã xuống hồ. Chị ấy lại không biết bơi dù chỉ là phần lý thuyết. Ba bạn trẻ lập tức chạy tới hét to: “Có người sắp chết đuối, ai cứu với!” Nhưng chẳng có ai đến cả. Thế mới nguy chứ!

Tình thế trở nên rất căng thẳng khi chị gái tội nghiệp vẫy vùng yếu dần, trên bờ chỉ có ba đứa trẻ. Các bạn biết tiếp theo sẽ thế nào không? Hạt Tiêu đã nhảy ùm xuống hồ để kéo chị gái tội nghiệp kia ngoi đầu lên khỏi mặt nước. Một tay Hạt Tiêu bám lấy tay Sandy. Tay còn lại của Sandy bám vào tay Jonathan. Tay còn lại của Jonathan thì bám vào bụi cây nhỏ ven bờ. Nghe thì có vẻ rắc rối, nhưng thực sự ở đây không hề có cái tay nào thừa thãi để mà ngoáy mũi đâu.

Ba bạn nhỏ gồng mình để kéo chị gái ấy lên trước khi chị ấy mọc ra đôi cánh màu trắng và bay lên thiên đàng giống như bà lão trong phim *Tôi đã sống hạnh phúc* mà Sandy kể lúc nãy. Chị gái không-may-mắn-rồi-lại-may-mắn của chúng ta đã ho ra chỗ nước hồ làm chị bị sặc rồi từ từ ngồi dậy, hai mắt đỏ ngầu.

“Ôi ôi, tôi vẫn còn sống sao?” Chị ấy run run.

“Này này”, Sandy huých nhẹ khuỷu tay vào Hạt Tiêu. “Câu hỏi này có cần trả lời không?”

Hạt Tiêu lắc lắc đầu, mỉm cười.

“Em là người đã nhảy xuống cứu chị đúng không?” Chị gái nhìn Hạt Tiêu.

Cô bé vừa vắt nước từ tay áo vừa quay sang nhìn Sandy Chập Mạch đứng ngay bên cạnh.

“Ồ, thật sự là em sẽ chết đuối cùng chị luôn nếu không nắm lấy tay Sandy cứng cỏi.”

“Ôi chao”, Sandy quàng tay lên vai Jonathan. “Sẽ có bi kịch ba người chết đuối trong một buổi chiều nếu em không bám vào tay Jonny dũng cảm.”

“Không đâu mọi người ơi! Chính nó đã cứu tất cả chúng ta đấy.” Jonathan chỉ vào bụi cây ven hồ.

Cả bốn người phá lên cười giòn tan như bánh gấu nhân kem mới xuất xưởng. Hôm nay đúng là một ngày may mắn cho tất cả vì trong bụi cây ấy không có con rắn mất ngủ nào.

“Các em đúng là những thiên thần tí hon”, chị gái xoa đầu ba bạn nhỏ, mỉm cười hạnh phúc.

“Thiên thần ấy có cánh bay được phải không chị gái yêu quý?” Jonathan nhanh nhẩu hỏi.

“Tất nhiên rồi”, chị ấy nháy mắt. “Vì một bụi cây con con kia làm sao giữ nổi cả bốn người chúng ta được.”

Lũ trẻ nghe thấy thế thì mặt mũi sáng rỡ, cười tươi roi rói, bảo rằng những đôi cánh này thật là có ích, còn trò chơi “Hãy hỏi và bạn sẽ được trả lời” đúng là tuyệt đỉnh cú mèo.

Chúng đâu biết rằng, bụi cây nhỏ kia không bị bật gốc là nhờ bộ lạc hai trăm người tí hon ở trong lòng đất đã giữ chặt lấy những chiếc rễ. Vì nhà bị lật mái thì trở thành cái hố mất rồi còn đâu. Mà cái hố là để chôn các thứ chứ không phải để sống một chút nào. Nhưng điều quan trọng nhất là những người tí hon ấy, ai cũng đều có cánh cả.

Ngày Ngược

Này nhé, ở ngoài kia người ta có ngày Quốc tế Lao động, ngày Làm Biếng, ngày thứ Hai và bao nhiêu ngày khác nữa. Còn ở đây, Hạt Tiêu có ngày Ngược. Nó như thế nào á? Các bạn sẽ được biết ngay sau đây.

Mỗi năm, lũ trẻ chỉ có một ngày Ngược thôi. Vào dịp đặc biệt này, chúng thường gặp nhau và tổ chức rất nhiều trò chơi tuyệt cú mèo. Hạt Tiêu rủ hai người bạn thân thiết nhất là Jonathan Hoa và Sandy Chập-Mạch-Số-Một sang nhà mình. Cô bé vẫy chào khi nhìn thấy hai người bạn đứng chờ ngoài cổng.

“Tạm biệt hai cậu. Chúng ta đã có một ngày thật đáng nguyên rủa!” Hạt Tiêu nói.

“Tạm biệt Hạt Tiêu chán ngắt. Hẹn không bao giờ gặp lại nữa.” Sandy và Jonathan cũng vẫy tay cười toe toét.

Đó là buổi sáng Chủ nhật, gió khe khẽ thổi trên những tán cây, còn nắng thì ấm áp chan hòa. Sau màn chào hỏi, Hạt Tiêu dẫn các bạn đi giật lùi để vào nhà. Jonathan đi sau cùng nên hơi lúng túng. Lâu lắm rồi mới lại đến ngày Ngược. Cậu ấy bị vấp khi bước lên những bậc cửa. Thật may là mọi sự diễn ra ngay trước mắt Hạt Tiêu và Sandy nên hai đứa đã kịp đỡ lấy người bạn luống cuống.

“Đấy thấy chưa Jonny tinh tế”, Hạt Tiêu ôn tồn. “Nếu hôm nay không phải ngày Ngược thì cậu đã ngã ê mông rồi nhé!”

“Xui xẻo thế chứ lì!” Sandy bồi thêm.

Trong ngày Ngược, từ “may mắn” được phát âm như vậ đấy. Chứ không phải là “măn máy” đâu. Nếu thế thì phải ở ngày Nói Lái cơ.

Quả nhiên ba đứa trẻ gặp nhau mà không bày ra trò chơi hết sảy thì bọn chúng đã trở thành người lớn mất rồi, nhất là trong ngày Ngược cực kỳ hiếm hoi nữa chứ. Ba bạn nhỏ quyết định sẽ chơi trò ghép hình yêu thích.

Chúng nằm bò trên nền nhà, tô tô vẽ vẽ rất chăm chú. Hạt Tiêu còn hơi lè lưỡi nữa. Sau một hồi, bức tranh có hình cháu dẫn bà đi chơi công viên hiện ra. Bà cầm hộp sữa, còn cháu cầm hàm răng giả. Thật ra thì bà dẫn cháu cơ, nhưng trong ngày Ngược nên bức tranh có chút đảo lộn như vậy. Trên bầu trời có tàu thủy và cá voi, còn dưới hồ là đàn chim bồ câu đang lướt sóng. Đúng là một bức tranh hiếm thấy!

Tô màu xong xuôi, Hạt Tiêu lấy kéo cắt bức tranh thành những hình vuông đều đặn. Thế là bọn trẻ chơi xong trò ghép hình rồi đẩy các bạn ạ.

Jonathan định ngồi ghép lại những miếng vừa cắt thì Hạt Tiêu bỗng kêu lên như thể vừa nhớ ra một chuyện quan trọng.

“Ôi thần linh ơi”, Hạt Tiêu thốt lên. “Hôm qua bà ngoại Super Măm Măm tặng tớ một cuốn truyện. Tớ đợi các cậu sang để chúng mình cùng đọc đấy.”

Cả bọn quay về phía Hạt Tiêu, khuôn mặt trở nên rạng rỡ hết như lúc mẹ bảo rằng sau bữa tối sẽ có món bánh táo phết kem vậy.

“Tuyệt vời! À quên, chán phèo!” Jonathan vẫn còn chút lúng túng vì lâu lắm rồi mới lại đến ngày Ngược.

“Thế cậu đã xoa đầu bà chưa?” Sandy hỏi. “Ý tớ là cảm ơn ấy. Cậu thừa hiểu mà, phải không Hạt Tiêu yêu quý?”

“Chưa đâu, Sandy lém lỉnh ạ”, cô bé đáp. “Nhưng mẹ Sweet Sugar dặn tớ phải viết thư cảm ơn bà ngoại. Nếu lấy lý do là nhà bà ở ngay bên cạnh nên không cần viết thư cảm ơn thì thật đáng trách.”

“Mẹ cậu nói sai bét!” Jonathan đồng ý, phẫn khởi ra mặt.

“Ha, cậu cũng nói sai bét!” Hạt Tiêu bật cười.

Trong ngày Ngược thì “chuẩn không cần chỉnh” biến thành như vậy đấy các bạn ạ.

Thế là ba đứa trẻ bắt đầu cuộc tranh luận rối tinh rối mù về việc viết thư cảm ơn ra sao trong một ngày lộn tung phèo như thế này. Trong lúc tranh luận, chúng cũng nói ngược hết thảy nên mất rất nhiều thời gian để suy luận sao cho đúng. Bọn nhỏ thống nhất rằng, sau khi viết xong lá thư, chúng tuyệt đối không được nói ngược vào ngày Ngược nữa.

Cuối cùng, bức thư gửi bà ngoại có nội dung như thế này:

“Thưa bà ngoại Super Măm Măm đáng ghét!

Hạt Tiêu cực kỳ không thích quyển truyện ngớ ngẩn mà bà tặng hôm qua. Hạt Tiêu đã đọc nó rồi và rất không cảm ơn bà. Nếu bà ngoại kẹo đặng cảm thấy dễ hiểu thì Hạt Tiêu cũng phải nói cho rõ ràng rằng lá thư này được viết trong một ngày hoàn toàn bình thường đấy ạ.

Hạt Tiêu lớn tướng của bà.”

Hài lòng với những gì vừa viết xong, cô bé chạy giật lùi sang nhà bà để bỏ lá thư vào hòm thư rồi quay trở lại thật nhanh để đọc truyện cùng hai người bạn. Ba đứa trẻ háo hức lật từ trang cuối cùng của cuốn sách và theo dõi chăm chú.

“Ô này”, Jonathan bỗng cất lời. “Đây đúng là truyện *Người đẹp và quái vật* rồi.”

“Là sao hả Jonny kem bông?” Sandy quay sang ngơ ngác.

“Thì đây này”, Jonathan chỉ tay vào dòng cuối cùng của truyện. “Kết thúc truyện là: “Họ sống hạnh phúc bên nhau mãi mãi” này.”

Nghe vậy, Hạt Tiêu tặc lưỡi: Thế thì đúng rồi. Vì truyện nào cũng kết thúc cũng giống nhau thì còn ra thể thống gì nữa.”

Rồi ba đứa lại chụm đầu đọc ngược lên xem sự tình ra sao. Chưa đầy một phút sau, lại đến lượt Hạt Tiêu thắc mắc: “Cô Lọ Lem này không biết là người đẹp hay quái vật nhỉ?”

Câu chuyện càng lúc càng hấp dẫn trí tò mò của ba đứa trẻ. Chúng lật ngược từng trang rồi quay ra bình luận sôi nổi.

“Cô ta là quái vật rồi”, Sandy lên tiếng. “Vì anh chàng hoàng tử là người ở sạch hơn.”

“Nhưng cũng thật tội nghiệp”, Sandy nói tiếp. “Anh này có một chiếc giày giống hệt Lọ Lem không có nghĩa anh ta là một nửa hạnh phúc của cô ấy.”

Nghe vậy, Hạt Tiêu nhóm dậy.

“Chao ôi, vậy thì các cậu chưa biết rồi”, cô bé nói. “Mẹ tớ bảo những người đang yêu thường tưởng tượng ra nhiều thứ hơn mức bình thường. Có lẽ trong trường hợp này họ nghĩ rằng mình là một chiếc giày đấy.”

Ba đứa nhỏ tiếp tục như vậy cho đến tận trang cuối cùng, tức là trang đầu tiên ấy. Đứa đọc nhanh hơn cứ phải ngồi đợi đứa chậm hơn theo kịp rồi mới lật sang trang. Khi đứa chậm hơn bắt kịp thì đứa đọc nhanh hơn đã quên mất nội dung trang mình vừa mới đọc là gì nên cả lũ lại phải đợi đứa đọc nhanh hơn ấy đọc lại. Có khi chúng giở một lúc hai trang liền vì hai tờ giấy dính vào nhau mà chẳng hề hay biết. Rồi chúng tranh cãi ỏm tỏi xem thực sự thì câu chuyện này nói về cái gì vì nội dung cứ lung tung hết cả. Chưa kể trong lúc bình luận, bọn trẻ còn nói ngược các thứ nữa. Mãi sau chúng mới nhớ ra rằng vừa nãy đã quy định không được nói ngược vào ngày Ngược nữa mà. Vì thế, ba đứa trẻ lại tranh luận từ đầu khiến mọi thứ càng rối rắm. Để ổn thỏa tất cả mọi người, câu chuyện được diễn giải lại như thế này:

Ngày xưa ngày xưa, cô nàng Lọ Lem quái vật trốn nhà đến cung điện gặp hoàng tử người đẹp. Cô ta đã biến hình thật lộng lẫy khiến hoàng tử phải lòng và mụ mẫm hết cả đầu óc. Chàng nghĩ rằng mình là một chiếc giày, mà giày thì phải có đôi có cặp chứ. Vậy nên khi phát hiện ra Lọ Lem quái vật sở hữu chiếc giày ở bên chân còn lại, hoàng tử quyết định cưới nàng về làm vợ như định mệnh không thể thay đổi. Xúc động trước hành động này, Lọ Lem quái vật đem lòng

yêu thương hoàng tử người đẹp. Thế là nàng cũng nghĩ rằng mình là một chiếc giày. Kể từ đó, họ sống hạnh phúc bên nhau mãi mãi.

Hạt Tiêu gấp cuốn truyện lại, mỉm cười mãn nguyện cùng hai người bạn yêu quý. Ấy thế mà cũng đã gần trưa, Jonathan và Sandy phải về rồi. Khi đi ra ngoài cửa, Jonathan bước hăng, ngã lăn đùng ra sân. Lần này không có ai đỡ cả vì Sandy với Hạt Tiêu lại đi sau mất rồi. Chưa kể, chúng vẫn bước giật lùi nên chẳng nhìn thấy bạn.

Trong khi đó, bà ngoại Super Măm Măm bắt đầu mở thư. Mặt bà biến sắc khi đọc những dòng đầu tiên. Bà ngoái nhìn sang nhà Hạt Tiêu chỉ bằng một nửa con mắt rồi phi sang đó thật nhanh như một quả tên lửa bảy mươi tuổi. Thế là Hạt Tiêu toi đời.

Chuyện này sẽ không bao giờ xảy ra đâu các bạn ạ. Vì bà ngoại Super Măm Măm chẳng đọc được chữ nào cả. Toàn bộ bức thư đều là chữ viết ngược bằng tay trái nguệch ngoạc của Hạt Tiêu nghịch ngợm.

Tết Trung Thu

Chào ôi, ở khu phố Lan Man Mông Lung mà Hạt Tiêu bé nhỏ sinh sống, mọi người đang ca múa nhộn nhịp dưới ánh trăng rằm xinh đẹp. Từ trẻ đến già, từ bác thợ xây đến anh phụ hồ, từ nhà cửa đến cây cối, từ muỗi bay trên cao đến chuột bò dưới đất, tất cả đều hân hoan, vui sướng vô cùng. Vì đêm nay là đêm Trung thu, Tết của thiếu nhi, mà ai ai cũng có một đứa trẻ bên trong mình nên làm sao mà không thấy hạnh phúc cho được.

Quả thực không có đêm nào đẹp bằng rằm tháng Tám. Các bạn có biết tại sao không? Vì có trăng đẹp á? Trăng lúc nào chẳng đẹp. Vì có nhiều trẻ con á? Lúc nào chẳng có nhiều trẻ con. Vì có bưởi á? Ồ, thế thì các bạn chưa thật sự có một đêm Trung thu tuyệt cú mèo rồi.

Hãy nhìn lại một lượt mà xem, trăng tròn sáng nhé, tách trà miệng tròn sáng lấp lóa ánh trăng nhé, bưởi tròn sáng bóng nhé, chú Cuội mặt tròn có hàm răng trắng sáng vì dùng kem đánh răng Tròn Sáng nhé, cả chị Hằng tròn sáng nữa nhé. À, ý tôi là chị Hằng xinh đẹp viên mãn mắt sáng long lanh ấy. Trung thu chính là đêm đạt kỷ lục về tròn sáng.

Chúng ta cũng vậy thôi, khi thấy mình vẹn đầy và làm mọi việc với tâm hồn trong sáng thì sẽ trở thành người đẹp nhất.

“Đèn lồng siêu khủng đây!” Sandy Chập-Mạch-Số-Một rao lớn như loa phóng thanh. “Ai có đèn lồng siêu khủng xếp thành một hàng nào. Những ai muốn chơi cùng thì xếp tiếp vào nào!”

“Tớ!”

“Tớ!”

“Em!”

“Bà!”

“Anh!”

“Tớ nữa!...”

Mọi người nhao nhao trả lời và tập hợp nhanh như chớp.

Đội quân “Đèn lồng siêu khủng” xếp thành một hàng dài, trông xa như dây đèn nhấp nháy đang ở chế độ không nháy.

“Chú ý!” Sandy đứng đầu hàng đồng dục hô. “Bước đều... bước! Một. Hai. Một. Hai. Đứng. Giẫm. Lên. Chân. Nhau.”

Thế là đêm Trung thu vui nhộn bắt đầu bằng màn diễu hành của đội quân nhí nhố gồm chị Tanna Thuốc Lào, anh Hulk Da Cam, bà ngoại Super Măm Măm, bé Mimi và mười lăm đứa trẻ tôi không nhớ hết tên. Thực ra còn Hạt Tiêu và Jonathan nữa, nhưng hai đứa không có trong hàng. Chúng đang mải tĩa nhau bằng súng nước vì nghĩ rằng Trung thu năm nay trò diễu hành và đèn lồng sẽ không còn mấy người chơi nữa.

Tôi cũng phải nói luôn với các bạn rằng, hôm nay Hạt Tiêu sẽ không phải nhân vật chính. Vì có quá nhiều thứ hay ho trong đêm trăng rằm mà tôi sẽ bỏ lỡ mất nếu như cứ để ý đến cô bé.

Tiếp tục nhé! Đội quân đèn lồng bắt đầu đi thành những đường uốn lượn như con rồng say rượu. Con rồng ấy dài đến mức nó xoắn lại thành mấy vòng quanh trại trung thu rồi mà đứa ở sau chót mới đi được vòng đầu tiên. Nó lượn ra giữa đường cao tốc và dừng lại một lúc để một đứa trong hàng buộc lại dây giày. Rồi con rồng dài gầy gò trườn lên mép vỉa hè và đi thành đường thẳng. Thình thoảng nó bị trượt chân vì mép vỉa hè nhỏ quá, nhưng không hề gì. Nó vừa đi vừa hát vui vẻ, om sòm bằng thứ giọng tổng hợp không được đều cho lắm:

Là lá la...

Đêm nay là Trung thu

Bạn hát cùng tôi chứ?

Cất bao lời không đủ

Nào ta cùng lắc lư.

Đêm nay là Trung thu

Chớ vội vàng đi ngủ!

Ngắm cây đa cổ thụ

Viết tặng trăng bài thơ.

Là lá la la...

Các bạn sẽ không thấy ở đâu có Tết Trung thu hết sảy như ở đây đâu. Trong lúc lũ trẻ đang vui đùa, trăng dịu dàng chiếu ánh sáng xuống khu phố nhỏ thì người lớn làm những con gấu bằng bươm và dựng một sân khấu rực rỡ sắc màu.

“A lô! A lô!” Chú Andy béo tròn nói vào micro ba lần như vậy. “Mọi người ổn định chỗ ngồi nào. Cuộc thi tìm hiểu sự tích chú Cuội và chị Hằng xin phép được bắt đầu!”

Bác Smith Kính Viễn ngồi chờ đợi suốt từ chập tối bỗng giơ tay phát biểu: “Tôi có được nhận quà luôn không hả chú Andy? Vì tôi đã biết sự tích này từ năm mười năm trước rồi.”

Chú Andy mỉm cười để lộ lúm đồng tiền cũng béo tròn như mình.

“Ồ không bác Smith kính mến ời”, chú nói. “Hãy kiên nhẫn lắng nghe luật chơi đã nào.”

Rồi chú Andy đứng thẳng người, giơ tay về phía trước, đồng dục: “Mọi người yêu quý, tôi sẽ đưa ra câu hỏi liên quan đến chú Cuội và chị Hằng. Ai trả lời với đáp án bất ngờ và thú vị nhất sẽ nhận được những phần quà xinh xắn ở trên này.”

Tất cả “ừ” lên một tiếng rồi nhìn nhau mỉm cười đầy thích chí. Mọi người lấy làm phấn khích lắm vì đây là lần đầu tiên họ được chơi một trò có vẻ rất hấp dẫn vào đêm Trung thu.

“Câu hỏi thứ nhất”, chú Andy bắt đầu với giọng hào hứng. “Tại sao lại là chú Cuội mà không phải cô Cuội?”

Thật không công bằng khi mà câu hỏi đầu tiên đã khó như thế. Những chương trình trên ti vi đâu có vậy. Ít nhất cũng phải câu thứ sáu mới cần đến trợ giúp “Gọi điện thoại cho người thân”. Ở đây, dù người thân có ở ngay bên cạnh thì họ cũng tắc tị, không biết phải trợ giúp sao nữa.

Thế nhưng Jonathan lại là người trả lời đầu tiên trong khi tất cả vẫn còn rất đăm chiêu.

“Cháu không biết ạ!” Cậu ấy ló đầu nói lớn rồi tiếp tục bắn súng nước về phía Hạt Tiêu.

Chú Andy và mọi người ngây ra một giây rồi cùng bật cười. Có người còn vỗ đùi “tét” một cái vì khoái chí. Họ đã quên bém mắt rằng “Không biết” cũng là một câu trả lời ngoạn mục.

“Của cháu nè, Jonny thông minh!” Chú Andy tung hộp quà màu hồng về phía Jonathan. Nhưng Sandy phải chạy tới đỡ hộ vì người bạn đã chạy đi nấp mất rồi.

“Câu hỏi số hai”, chú Andy tiếp tục chương trình. “Tại sao chú Cuội lại ngồi một mình ở gốc cây đa?”

Không cần phải chờ đợi, bác Smith trả lời ngay: “Vì cậu ta thích ngắm trăng ở khoảng cách gần nên mới bám cây đa mà bay lên tận đấy.”

“Vì chú ấy quên mất rằng mình cũng là một đứa con nít nên không thể gia nhập bất kỳ đội đèn lồng siêu khủng nào. Trong khi cả đời, chú Cuội chẳng có một cây súng nước nào để phòng thân.” Hạt Tiêu vừa nói vừa nhảy qua sân khấu rồi bắn “chiu chiu” vào Jonathan phía bên kia.

“Tuyệt vời! Còn câu trả lời nào nữa không?” Chú Andy đưa mắt nhìn từ trái qua phải trong khi một đoàn tàu vừa chạy từ phải qua trái.

“Vì chú Cuội tưởng mọi người đều nghĩ rằng chú ấy là cô Cuội nên không muốn chơi với ai nữa cả”, một cậu nhóc bảy tuổi nói.

Đáp án này khiến chú Andy hơi chột dạ, mọi người thì cười lớn.

“Còn ai nữa không ạ?” Chú nói.

“Còn tôi, tôi nữa”, bà ngoại Super Măm Măm vội vã giơ tay. “Vì khi “đi vũ trụ”, ai cũng cần ngồi ở một chỗ tuyệt đối riêng tư.”

Vẻ hồn nhiên của bà làm mọi người bò lăn ra cười như nắc nẻ. Chưa bao giờ khu phố nhỏ bé vui vẻ đến thế. Chắc các bạn biết thừa “đi vũ trụ” là gì rồi, đúng không?

Chú Andy trao những phần quà dễ thương cho cả bốn người vừa trả lời rồi quay lại sân khấu, gõ gõ vào micro.

“Tại sao chị Hằng lại chơi với chú Cuội?” Chú tiếp tục hỏi.

Lần này thì Sandy Chập Mạch nghĩ ra được câu trả lời nhanh nhất: “Vì ngoài chú Cuội ra, không có ai ở đó chơi với chị Hằng cả.”

Mọi người nhìn nhau gật gù tỏ vẻ đồng ý.

“Vì chị Hằng muốn tìm hiểu tại sao lại là chú Cuội chứ không phải cô Cuội”, chị Tanna Thuốc Lào phát biểu.

Mọi người ngồi đấy, trừ lũ trẻ con, đồng loạt “ừ” lên kinh ngạc, ai cũng thấy bối rối. Những đứa nhỏ xung quanh thì xúm vào chị Tanna, lao nhao hỏi: “Tìm hiểu như thế nào hả chị?”

“Ồ, chú rất tiếc Tanna ạ”, chú Andy nói. “Câu trả lời của cháu rất bất ngờ nhưng sẽ phù hợp với cuộc thi có tên là *Những rắc rối tuổi mới lớn* hơn. Còn bây giờ, nếu muốn, cháu có thể đưa ra đáp án khác.”

Chị Tanna không cần phải suy nghĩ quá lâu: “Vậy thì vì chị Hằng đáng yêu không bao giờ muốn trông thấy ai phải ngồi buồn một mình, dù lý do làm họ buồn là gì đi chăng nữa, dù chị Hằng không biết người ấy là nam hay nữ đi chăng nữa.”

Chú Andy và mọi người đồng loạt vỗ tay tán thưởng cho câu trả lời rất xuất sắc của chị Tanna Thuốc Lào.

Đáng lẽ chương trình sẽ kéo dài đến tám câu hỏi cơ. Nhưng phía dưới rất nhiều bạn nhỏ đang chán nản vì chưa trả lời được câu nào và rất muốn phá cỗ Trung thu rồi. Vậy nên chú Andy quyết định: “Câu

hỏi cuối cùng nhé! Tại sao không phải là anh Hằng mà lại là chị Hằng?”

Tất cả im lặng nhìn nhau rồi đồng thanh gào thật to làm chú Andy bất ngờ suýt đánh rơi cả micro.

“Cháu không biết ạ...!” Lũ trẻ nói.

Đây đúng là trò chơi tuyệt nhất quả đất khi người dẫn chương trình chỉ phải hỏi một nửa số câu dự định mà mọi người ai cũng được nhận những phần quà ngộ nghĩnh.

Trăng đã lên rất cao và tỏa ra ánh sáng dịu dàng, huyền ảo. Những chiếc đèn lồng vẫn chưa tắt, những tiếng cười đùa vẫn rộn ràng nơi con phố nhỏ. Mọi người đang phá cỗ Trung thu, trong khi Hạt Tiêu và Jonathan đã chán súng nước, chuyển sang đội đầu sư tử chơi trò trốn tìm. Bánh nướng, trà xanh, trăng rằm, những đứa trẻ cười đùa và những tràng pháo làm bằng hạt bưởi khô kêu đen đét vui tai. Một đêm Trung thu vẹn đầy và tươi sáng!

“Ồ cậu bạn ơi”, chú Cuội chen ngang lời tôi. “Dù cậu có miêu tả về đêm Trung thu đẹp đến cỡ nào chẳng nữa thì tôi cũng không bao giờ quay trở về Trái Đất đâu. Ở đó lúc nào mà chẳng đầy rẫy những kẻ thích tụ tập bàn tán về chuyện đời tư của người khác rồi cùng nhau cười cợt.”

Cây Bút Chì Hạnh Phúc

Ngày xưa ngày xưa, ở một khu phố nhỏ xinh đẹp có một cây bút chì. Một hôm, cây bút chì bị gãy làm đôi và hai mảnh sống hạnh phúc bên nhau mãi mãi.

Hết truyện.

Thật ra thì đây là truyện về cây bút chì hạnh phúc, được trích từ *Tuyển tập những truyện ngắn nhất thế giới về bút chì*. Còn chuyện liên quan đến Hạt Tiêu thì khác cơ các bạn ạ. Như thế này này:

Ngày xưa ngày xưa, ở một khu phố nhỏ xinh đẹp có một cô bé đáng yêu tên là Hạt Tiêu. Cô bé có mẹ là Sweet Sugar dịu dàng và bà ngoại Super Măm Măm tinh nghịch. Có Chúa mới biết vì sao bà ấy lại tinh nghịch. Mà nếu Chúa không biết thì Chúa cứ việc đến hỏi trực tiếp bà Super Măm Măm ấy.

Một hôm, Hạt Tiêu sang nhà bà ngoại chơi và thấy bà đã đan gần xong chiếc khăn len màu vàng nâu ấm áp cho mùa đông sắp tới. Chiếc khăn vừa hoàn thành, bà ngoại Super Măm Măm đưa cho Hạt Tiêu một que đan và mỉm cười hiền từ.

“Hạt Tiêu bé nhỏ”, bà nói. “Đây là cây bút chì hạnh phúc. Bà tặng thỏ con của bà!”

Hạt Tiêu lấy làm ngạc nhiên và thích thú lắm. Nhưng cô bé vẫn có điều thắc mắc: “Sao lại là cây bút chì hạnh phúc hả bà ngoại yêu quý?”

Bà ngoại ôm lấy cô cháu gái, khẽ xoa đầu. Tất nhiên là đầu của Hạt Tiêu ấy.

“Vì nó có thể chiếu những tia sáng hạnh phúc, bé cưng à.”

“Chiếu sáng như cái đèn pin ấy ạ?”

“Có thể làm viên kẹo nhỏ”, bà mỉm cười. “Tự khám phá là một trong những việc được yêu thích nhất thế giới đấy!”

Thế là Hạt Tiêu bắt đầu lên đường khám phá chiếc bút chì hạnh phúc xem nó thật sự là như thế nào. Liệu nó có nút ẩn bí mật sẽ được kích hoạt hay không? Khi được kích hoạt, nó có chiếu sáng như đèn pin không? Cô bé nhảy chân sáo trên những con phố nhỏ, cảm thấy háo hức vô cùng. Hạt Tiêu vừa gõ gõ đầu bút lên tường vừa hát theo nhịp rộn ràng:

Là lá la la...

Bút chì hạnh phúc trong tay

Không hay tôi sẽ tìm ra điều gì

Bí ẩn ánh sáng diệu kỳ

Chiếu ra phép thuật mê ly sắc màu.

Là lá la la...

Gió chiều nhẹ nhàng thổi qua những tán lá cây. Năng chiếu lên vai Hạt Tiêu bé nhỏ và như đang nhảy múa cùng. Bỗng nhiên cô bé dừng lại rồi mài ngòi bút chì xuống vỉa hè rồi quệt vệt bút chì lên mặt vẽ chòm râu nhỏ ngay dưới chiếc mũi xinh xinh. Cô bé soi mình lên tấm kính cửa hiệu đồ chơi rồi phá lên cười khoái chí.

“Hạt Tiêu ơi!” Bỗng có tiếng gọi.

Sandy Chập-Mạch-Số-Một từ bên trong cửa hiệu bước ra. Cô bé thấy người bạn thân thiết của mình đang cười như nắc nẻ trước tấm kính mà không hiểu vì sao.

“A, Sandy yêu quý đây à”, Hạt Tiêu mừng rỡ. “Lại đây xem tớ có cái này hay lắm!”

“Bộ râu mới á?”

“Không, cái này cơ.”

Hạt Tiêu chìa chiếc bút đang cầm trong tay.

“Đây là cây bút chì hạnh phúc đấy”, cô bé nói.

“Thế cơ á?” Sandy tròn mắt lạ lùng.

“Ừ. Tớ vừa có một bộ râu mới toe nhờ cây bút chì này đây”, Hạt Tiêu chỉ tay lên mặt mình. “Tôi là anh hề Sác lô đây.”

Thế rồi Hạt Tiêu bắt đầu diễn đủ các trò mà anh hề Sác lô không hề biết. Nào là phập phồng cánh mũi, ngo nguậy hai tai, nhảy lò cò trên mép vĩa hè rồi trượt chân ngã. Sandy đứng xem mà cứ cười khúc khích.

“Xin kính chào ngài”, Sandy nghiêng mình, giả vờ như đang ngả mũ. “Tôi không hề biết rằng ngài lại hài hước đến thế, ngài Hít le ạ. Rất hân hạnh!”

Hai người bạn nhìn nhau, cười tíu mắt. Rồi Hạt Tiêu vẽ cho Sandy bộ râu y hệt bằng cây bút chì của mình. Hai đứa vừa nhảy chân sáo trên vĩa hè vừa hát vang:

Là là lá la...

Bút chì hạnh phúc trong tay

Tôi đem ra vẽ được ngay râu chòm

Ngài Hít le cười thật giòn

Ngài Sác lô cũng phải tròn mắt trông.

Là là lá la...

Tiếng chim kêu ríu rít trên những cành cây như muốn hát vui cùng những bạn nhỏ.

“Này các cháu bé”, một chú công nhân lái xe máy gọi.

Bọn nhỏ dừng nhảy múa, quay lại ngơ ngác nhìn.

“Các cháu có biết đường đến trường Ánh Mặt Trời Hồng không? Chỉ giùm chú với.”

“A ha”, Sandy reo lên. “Đây là trường của chúng cháu. Đường đi dễ lắm chú ạ. Đây nhé, chú có nhìn thấy cái nhà có chiếc ô tô vừa chạy

qua không? Chú đi đến đấy rồi rẽ trái, đi thẳng qua bãi đất hoang rồi rẽ phải, rồi rẽ trái tiếp, đến khi nào gặp một cái nhà đang xây thì bên cạnh đó chính là trường Ánh Mặt Trời Hồng đấy ạ.”

Chú lạ mặt bối rối lắm, nhưng vẫn không quên cảm ơn rồi quay xe đi theo chỉ dẫn. Hai đứa trẻ tiếp tục nhảy chân sáo và chơi trò Hít le nã pháo vào nhà Sác lô. Nhưng pháo chưa kịp bắn thì chú kia quay lại.

“Này cháu bé”, chú ấy nói. “Chú đi đến bãi đất hoang rồi quên mất phải đi tiếp như thế nào.”

“Ồ, thế chú có mảnh giấy nào không, Hít le sẽ vẽ bản đồ cho chú ngay”, Hạt Tiêu nói.

Chú lái xe máy có vẻ ngạc nhiên, nhưng vẫn đưa cho Hạt Tiêu một mảnh giấy. Cô bé bèn lấy cây bút chì gài ở vành tai xuống để vẽ đường đi cho chú. Hạt Tiêu vẽ cả những mũi tên chỉ dẫn, Sandy còn gợi ý thêm cửa hàng bơm vá xe máy nữa. Chú người lạ phấn khởi lắm. Chú cười thật tươi, xoa đầu hai đứa nhỏ.

Hạt Tiêu và Sandy cảm thấy vui sướng vô cùng vì với cây bút chì, bọn chúng đã giúp được chú đi xe máy tìm được đường đến trường. Hai người bạn khoác tay nhau hát nghêu ngao:

Là là lá la...

Bút chì hạnh phúc trong tay

Chỉ đường thật dễ, vẽ đây bản đồ

Hít le dăng trí ngẩn ngơ

Quên không nã pháo, Sác lô vui mừng.

Là là lá la...

Mặt trời chiếu những tia nắng cuối ngày lên hai đứa trẻ. Cái bóng tinh nghịch của bọn nhỏ đổ dài trên mặt đất. Hạt Tiêu và Sandy bước tới đâu, tiếng cười nói vang vang ở đó.

Nhìn kìa, ở bên đường có cô bé ăn xin gầy gò, mặt mũi, áo quần lem nhem hết cả, trên tay là cái nón rách tả tơi. Cô bé ngược nhìn hai

bạn trạc tuổi mình bằng ánh mắt buồn yếu ớt. Hạt Tiêu và Sandy khựng lại, thấy hơi bối rối vì chúng không có xu nào để giúp cô bạn nhỏ. Hai đứa đứng nhìn nhau một lúc rồi Hạt Tiêu tiến đến chỗ cô bé gầy ốm.

“Này người bạn đáng yêu”, Hạt Tiêu nói. “Bọn tớ không giúp cậu có được thứ gì để lót bụng, nhưng mà bọn tớ có cái này.”

Hạt Tiêu nháy mắt rồi quay sang Sandy đang đứng bên cạnh.

“A ha, xin chào anh Sác lô”, Hạt Tiêu hồ hởi. “Lâu lắm rồi không gặp. Anh có bộ râu rất hợp một đấy!”

Cô bé ăn xin ngẩng lên ngạc nhiên, đôi mắt lấp lánh.

“Chào anh Hít le nhé!” Sandy cũng phấn khởi ra mặt. “Anh cứ quá khen. Dạo này anh có gì mới mới không, ngoài bộ râu rất phong cách này?”

“À, tôi có mấy khẩu pháo mới. Nếu anh có nhà mới thì tôi có thể thử ngay. Mà đây này, đây mới là thứ tuyệt cú mèo nhất này. Cây bút chì hạnh phúc!”

Hạt Tiêu hươ hươ cây bút lên cao giống như người ta cố gắng bắt sóng điện thoại di động ở giữa rừng vậy. Còn cô bé ăn xin thì một tay cầm chiếc nón rách tả tơi, một tay khẽ che miệng tủm tủm cười.

“Wow, cây bút chì hạnh phúc ư?” Sandy đưa cổ về phía Hạt Tiêu. “Nó có quyền năng gì đặc biệt? Nó có hài hước như anh không hả Hít le?”

“Tất nhiên rồi anh Sác lô ơi”, Hạt Tiêu đáp. “Ngoài việc đan những chiếc khăn len ấm áp, vẽ những bộ râu hết sảy và chỉ đường cho người ta đến trường, nó còn có sức mạnh phi thường. Ai sở hữu cây bút này sẽ là người hạnh phúc nhất thế gian. Mua ha ha...!”

Nói xong Hạt Tiêu đặt ngay cây bút chì gỗ vào chiếc nón rách tả tơi của cô bé ăn xin rồi mỉm cười trêu mếu. Cô bé yếu ớt ngậy người ngạc nhiên. Hai hàng nước mắt long lanh bỗng trào ra.

“Cảm ơn... cảm ơn Sác lô và Hít le nhé!” Cô bé nghẹn ngào cầm lấy chiếc bút chì rồi đội cái nón lên đầu Sandy.

“Còn đây là chiếc nón hạnh phúc!” Cô bé nói.

Thế là Sandy reo lên sung sướng: “Quá tuyệt vời! Vậy là Sác lô có nón để chặn pháo của Hít le rồi.”

Ba đứa trẻ nhìn nhau, cười giòn giã. Mặt trời đã lặn, nắng đã tắt từ lúc nào, nhưng những tia sáng hạnh phúc như bùng lên trên gương mặt và ánh mắt những thiên thần bé nhỏ. Tiếng hát lại vang lên rộn ràng:

Là lá la la...

Bút chì hạnh phúc cho đi

Niềm vui khôn xiết không gì đẹp hơn

Dâng trào sung túc yêu thương

Tôi đương đội nón phi thường hôm nay

Là là lá la...

Người Bạn Hàng Xóm Mới

Hạt Tiêu rất mong có bạn hàng xóm mới. Ngôi nhà kế bên phải đã có bà ngoại Super Măm Măm rồi, còn ngôi nhà kế bên trái thì đang trống không vì chú Peter Bóng Bàn đã chuyển lên thành phố tham gia đội tuyển quốc gia môn bóng rổ. Nói vậy thôi chứ không chỉ Hạt Tiêu mong có người dọn tới đây đâu, chính ngôi nhà trống đó mới háo hức hơn cả. Nó đang cần ấm áp trong lòng vì những ngôi nhà ở đây chẳng bao giờ nhìn ra ngoài cả.

Không phải đợi quá ba ngày, chủ nhân mới của Vỏ Ốc đã chuyển tới. Tôi gọi ngôi nhà như vậy vì lũ vỏ ốc cũng không bao giờ nhìn ra ngoài, chúng chỉ biết bắt chước tiếng sóng biển thôi. Nếu chúng làm ngược lại, tức là nhìn ra ngoài và để biển cả mênh mông bắt chước tiếng của chúng thì cả lũ sẽ bị say sóng, kể cả biển. Vậy tốt hơn hết là không nên làm mọi thứ rối tinh lên, sức khỏe là vấn đề rất quan trọng.

Gia đình hàng xóm mới chuyển tới có cô con gái bằng tuổi Hạt Tiêu. Cô bé có mái tóc xoăn tít màu nâu đỏ, hai má lấm tấm tàn nhang, nụ cười ngoác đến tận mang tai và cái tên thì dài gấp năm lần nụ cười của nàng ta, chưa kể trong tương lai nó còn dài ra nữa. Không phải mái tóc hay miệng cười đâu, mà là cái tên ấy. Không đùa đâu nhé. Tên cô bé là Hello Mi... Mà thôi! Hình như tôi đã kể cho các bạn nghe cái tên này ở đâu đó rồi thì phải. Các bạn tự nhớ lại nhé!

“Hello! Cậu mới chuyển tới à? Sang đây chơi trò cao bồi miền Tây với tớ không?” Hạt Tiêu đứng bên kia hàng rào, bên cạnh những luống hoa màu vàng xinh xắn, vẫy tay với cô bé hàng xóm mới.

“Cái gì? Ừ... Mà cái gì cơ?” Cô bé tóc xoăn tít quay lại, vẻ mặt biến đổi từ ngạc nhiên sang không gì cả và kết thúc là sừng sốt bất

bình.

“Cái gì cái gì? Ừ... Và cái gì cơ cái gì cơ?” Hạt Tiêu đáp lại với vẻ sững sốt hơn.

Cô bé định đưa tay ngoáy mũi nhưng lại gãi gãi đầu. Vì Hạt Tiêu hay gọi “đầu” là “mũi” vào một số ngày nhất định trong tuần và hôm nay chính là ngày đó.

“Này nhé”, cô nàng hàng xóm bắt đầu phân giải, mặt ửng đỏ. “Làm sao cậu biết tôi tên là Hello dù chưa phải tên đầy đủ? Còn nữa, tôi không phải là trò đùa cho cái ngữ nhà cậu dù cậu có chẳng may đoán trúng đi chẳng nữa.”

Hạt Tiêu xem chừng không hiểu chuyện gì đang diễn ra ở phía bên kia bờ rào vì phản ứng của cô bé hàng xóm quá đổi lạ lùng, nhất là đối với một đứa nhóc. Cô bé nghĩ rằng lũ trẻ nên được dạy dỗ lại cho tử tế vì chúng không nên dùng từ “cái ngữ” kém dễ thương để nói chuyện với bất kỳ ai.

Trong khi đó, ngôi nhà đứng nhìn hai đứa trẻ nói chuyện, cũng sững sốt ra mặt. Không phải vì Vò Ốc hiểu chuyện đâu mà nó nhận thấy rằng mình đã biết nhìn ra bên ngoài lúc nào không hay.

“Have a nice day, Hạt Tiêu! Ha ha ha...” Ngôi nhà cười toáng lên.

Nhưng thật may, câu nói của Vò Ốc không đến tai cô bé cáu kỉnh kia. Nếu không, nàng ta sẽ lại chống tay vào hông, giậm chân rầm rầm và la rằng: “Các người đừng có mà tùy tiện sắp xếp lại tên tôi, rồi chèn thêm thứ khiến tôi bị dị ứng vào giữa nhé. Không hay! Không hay chút nào đâu!”

Đấy, các bạn thấy không, đôi lúc chúng ta phải biết cách hét toáng lên mà người khác không nghe thấy, giống như Vò Ốc vừa làm vậy, chứ không phải như cô bé hàng xóm vừa có-thể-làm đâu nhé.

Hạt Tiêu bèn gọi Sandy Chập Mạch và Jonathan Hoa sang ngay lập tức để nếu thật sự may mắn, hai người bạn sẽ bắt chuyện được với cô

bạn mới. Dường như màn chào hỏi vừa xong không vui vẻ gì cho lắm với cô nàng cáu kỉnh.

“Xin chào nàng tóc xoăn, tớ là Sandy, cậu tên là gì?” Sandy véo von sang phía nhà bên, còn cô bé mặc chứng dị ứng với hạt tiêu đang chơi trò vẽ hoa lên tường.

“Cái gì Sandy cơ?” Cô nàng đáp lại cụt lùn, ánh nắng vàng vẫn kiên nhẫn lấp lánh trên hai gò má. “Sunshine Sandy hay Santa Clause Sandy?”

“Không, chỉ có Sandy thôi.”

Lần này đến lượt cô nàng hàng xóm mới cười toáng lên, những bông hoa vì thế mà bị vẽ nguệch ngoạc hết cả như thể chúng cũng đang bị chọc cười, người ngợm nhũn cả ra. Còn những đốm tàn nhang thì rung rung trông rất nhộn.

“Sandy Chập-Mạch-Số-Một chứ”, tôi nói vọng vào.

“Ừ, phải đấy”, ngời nhà tiếp lời.

“Cậu nên thêm một cái gì đó nữa vào tên mình đi, nhóc con ngăn ngừa ạ”, Hello-Mi-Gì-Đó khoát tay tỏ vẻ nghiêm trọng lắm. “Vì nếu cứ để như vậy sau này lên thành phố với hàng đồng người cũng có tên Sandy thì chẳng có ma nào nhận ra cậu đâu. Họ sẽ phải gọi cậu bằng biệt danh Sandy Không-Gì-Cả. Mà như thế thì chán chết đi được!”

“Ula Chim Bò Câu Sandy Cuckoo!” Jonathan tiếp lời. “Nghe có được không hả nàng tóc xoăn?”

Giò thì đến phiên Hạt Tiêu cười rữ rượi vì cái tên này làm cô bé nhớ đến chuyện Jonathan đã từng bị chim bồ câu “bậy” lên mặt khi đang nhắm mắt, ngửa cổ lên trời, chắp tay ước rằng: “Lạy Chúa hãy ban cho con một ít băng keo để dán hình khủng long giấy. Dù gì hôm nay cũng là ngày sinh nhật con.”

“Sao sao?” Sandy hí hửng. “Cái tên đó hay quá phải không Hạt Tiêu?”

“Hay, hay lắm! Ngang với Sandy Happy Máy Bay vậy!” Hạt Tiêu lại cười không ngớt. Cô bé nhớ ra hôm đó Jonathan đã để cho tất cả lũ khủng long ngồi vào trong cái máy bay lên thẳng. Cuối cùng thì cả khủng long và máy bay đều được dùng để gạt món quà của Thượng Đế ra khỏi mặt con chiên ngoan đạo.

“Không đời nào!” Cô nàng hàng xóm bứt tóc bứt tai. “Happy Máy Bay là của tôi. Thật không công bằng khi cậu tùy tiện lấy của người này đem cho người khác. Robin Hood hay ghé qua chơi bên đây lắm phải không?”

“Thế còn Sandy Mặt Trăng thì sao?” Sandy thỏ thẻ.

“Lại được cả cậu nữa!” Hello-Mi-Gì-Đó gào lên. “Các người đều là đàn em của gã Robin xấu xa ấy hả?”

“Hay là Úm-Ba-La Sandy Alibaba vậy, nếu như cậu không thích chàng Robin Hood đến thế!” Sandy run rẩy nói và nín thở, như mình đang đóng vai anh nhân viên quèn báo cáo kết quả công việc với sếp khi hạn chót đã qua mất ba mươi giây vậy.

“Khôngggg... đượccc...!” Mặt mũi cô bé đỏ bừng, đến mức những vết tàn nhang cũng cảm thấy căng thẳng và không muốn làm tàn nhang thêm một phút nào nữa mà muốn làm một cái thước kẻ. Vì những cái thước kẻ luôn được đặt trên những trang giấy dẹt dẹt hoặc không thì cũng được cắm trong ống đựng bút dẹt dẹt không kém.

“Hay là Tuyệt Đỉnh Cú Mèo Sandy Máy Tính Xách Tay Halloween Cha Cha?” Sandy tiếp.

“Hay là Vietnam Halleluja Jonathan Anna?” Jonathan nói.

“Này, chúng mình đang đặt tên cho tổ cơ mà.” Sandy nhắc khẽ, Jonathan thì mỉm cười chữa thẹn.

“Cứ để Sandy Chập-Mạch-Số-Một là hay nhất!” Ngôi nhà vỏ ốc nói.

“Ừ, phải đấy!” Tôi tiếp lời.

“Thôi để mai tính vì bây giờ buồn ngủ lắm rồi!” Hạt Tiêu vừa nói vừa ngáp.

Thế là một cảnh tượng kinh khủng đã diễn ra. Cô nàng hàng xóm mới gào thét ghê hồn, hơn cả vụ cãi nhau giữa gã chủ quán và tên bợm rượu. Nàng ta nói ba đứa trẻ đứng phía bên kia bờ rào là lũ chơi ăn gian, chuyên đi bắt nạt và cắt xén đồ đạc của người khác làm của mình, chúng sẽ chẳng bao giờ có nổi cái tên đẹp để để sống ở thành phố vì những kẻ bợm sẽ bị tổng hết vào tù. Nàng ta vốn không hề thích ở cái vùng xa xôi hẻo lánh toàn những đứa trẻ không được dạy dỗ đến nơi đến chốn này.

“Ơ hơ hơ”, Hạt Tiêu mơ màng. “Mà tên của cậu là gì ấy nhỉ?”

Cô nàng lại gào lên: “Nghe cho kĩ đây lũ Robin Hood quê mùa! Tên tôi là Hello Miso Hahaha Happy Máy Bay Halloween Tin Tin Để Mai Tính Vì Đang Buồn Ngủ Lắm Rồi Cao Bồi Miền Tây Dot Com Máy Tính Xách Tay Mặt Trăng Halluleja Vietnam Giấy Nhớ Giờ Tay Chào Have A Nice Day Susan Anna Alibaba.”

“Wow”, Hạt Tiêu bừng tỉnh. “Cậu có trí nhớ rất siêu phàm đấy Susan Tin Tin ạ.”

“Cậu thừa sức giành chiến thắng trong trò Mê Cung Chiều Chủ Nhật đấy!” Sandy hào hứng huơ chân múa tay.

“Chưa ai trong bọn tớ tìm được đường về giữa hàng tá bóng bay, tàu hỏa và thêm hàng tá những thứ có thể gọi được tên khác”, Jonathan tiếp lời, mắt long lanh.

“Thật thế sao?” Cô bé hàng xóm chột ngoan như chú cún con, gương mặt dịu dàng hẳn. “Trò đấy chơi như thế nào hả các cậu?”

Thế là bốn đứa trẻ kéo nhau sang nhà Hạt Tiêu và chơi trò Mê Cung Chiều Chủ Nhật rất chi là khó ấ vào một buổi chiều thứ Bảy. Đứa nào cũng tươi cười hớn hở, quên hết cả Robin Hood lẫn Alibaba lúc này, thậm chí quên luôn cả những thất bại liên hoàn trước đây khi chơi trò chơi đau đầu này. Hạt Tiêu thầm nghĩ mình đã vô cùng sáng suốt

khi gọi Sandy và Jonathan sang đây để kết bạn với cô nàng tóc xoắn. Nếu không chúng sẽ bỏ lỡ một người bạn tuyệt cú mèo.

“Cô bé đó vẽ tặng cậu những bông hoa vui vẻ chưa kìa, Vỏ Ốc.”
Chỉ còn lại tôi và ngôi nhà.

“Cậu gọi tôi là Vỏ Ốc ư?”

“Ừ, nghe hay mà, phải không?”

“Nhưng mà cái gì Vỏ Ốc?” Ngôi nhà nói. “Thái Bình Dương Super Dolphin vỏ ốc hay là Tây Ban Nha Tinna Vỏ Ốc Siêu-Xay-Da?”

Đám Rau Cải Xanh Mướt

Cây bàng nói: “Hãy leo lên những cánh tay của tôi này Hạt Tiêu tinh nghịch!”

Cây hoa anh đào hào hứng: “Jonathan bé bỏng ơi, kết những bông hoa trắng này thành vương miện thật xinh đi nào!”

Những cây rau cải thì reo lên sung sướng: “Hãy tưới nước cho chúng tớ nào Sandy chăm chỉ!”

Ba người bạn lần lượt đáp lại.

“Để sau nhé bàng bàng, tớ đi sang xem cây rau cải của Sandy đây”, Hạt Tiêu vẫy vẫy tay.

“Đợi tớ đi cùng với, Hạt Tiêu ơi!” Jonathan gọi theo. “Mà rau cải là cái gì vậy?”

“Cậu là những cây rau xanh mướt tuyệt vời cải ạ!” Sandy mỉm cười.

Chắc các bạn không tin trên đời lại có cuộc nói chuyện giữa lũ trẻ con và những cái cây như vậy. Chuyện này cũng giống như Hạt Tiêu không tin vào một thứ mà khi bỏ dấu sắc ở tên của nó đi sẽ ra được vị của những quả chanh (!)

Đấy, nói đến đây thì tôi lại không thể không nhắc tới cụ bà Bonny ở phía bên kia sông. Bà ấy luôn ăn mười tám quả chanh mỗi ngày sau khi đã nốc hết một chai rượu và luôn kiên quyết khẳng định rằng những thứ quả đó rất ngọt.

Còn về những cây rau cải, chúng chẳng hề tin rằng trên đời này có cây bàng và cây anh đào.

“Wow”, Jonathan thốt lên vui vẻ khi nhìn thấy đám rau cải trong vườn. “Trông chúng thật xinh xắn, Sandy ạ!”

“Chúng để làm vương miện phải không Sandy yêu quý?” Jonathan nói tiếp.

“Không đâu, bạn thân mến”, Sandy phẩy tay. “Chúng dùng để ăn đấy.”

“Ồ”, Hạt Tiêu trầm trồ như thể phát hiện ra điều thú vị lắm. “Câuj sẽ phối hợp chúng như cả thìa và đũa đúng không, Sandy kéo kéo? Tớ thấy rồi.”

“Không phải đâu! Chúng mình sẽ dùng rau cải như một món ăn ấy Hạt Tiêu ạ”, Sandy nói.

Bỗng Jonathan đứng phắt dậy sau khi vừa mới ngồi xuống chạm chạm tay vào những chiếc lá tươi tắn: “Thật không thể tin nổi là cậu lại ăn một cái vương miện!”

“Nhưng mà chẳng có ai đội rau cải lên đầu cả!” Sandy đáp và diễn điệu bộ như thể nếu có người làm thế thật thì do đầu óc họ hẳn là đang có vấn đề nghiêm trọng.

“Được chứ!”, Jonathan quả quyết. “Những tù trưởng còn dùng lông chim để làm mũ cơ mà. Rất là xí ngẫu nhé!”

Sandy bắt đầu tỏ ra khó chịu với ý tưởng điên rồ của người bạn thân thiết. Cô bé nghĩ dù sao thì Jonathan cũng là bạn của mình, nhưng chuyện đội rau cải lên đầu thì vẫn không thể nào chấp nhận được.

“Nó là rau cải chứ không phải lông chim, còn chúng ta không phải tù trưởng!” Sandy hậm hực nói, khoanh tay trước ngực, mặt nóng bừng bừng.

“Thế thì rau cải cũng có phải món ăn đâu”, Hạt Tiêu xen vào. “Vì mùi vị của nó thật kỳ cục, Sandy yêu quý ạ!”

Sandy trở mắt nhìn bạn, la lên: “Cậu vừa làm gì vậy hả Hạt Tiêu?”

“Hồi nãy cậu bảo chúng mình sẽ ăn cải mà, phải không?” Cô bé vừa nói vừa nhai nhai một chiếc lá. Dù chúng không được ngon lành tới mức trung-bình-yếu thì Hạt Tiêu cũng cố nuốt vì cô bé cho rằng khi

vào đến dạ dày chúng sẽ chuyển sang vị ngọt ở trong miệng, giống như mấy quả chanh của cụ bà Bonny vậy.

“Không! Không! Không!” Sandy ngửa mặt lên trời than vãn. “Chúng ta phải luộc đám rau này lên đã.”

Thế là Jonathan vùng vằng bỏ về, gương mặt lộ vẻ thất vọng ghê gớm.

“Thật không thể tin nổi Sandy ạ”, Jonathan nói. “Sao cậu lại luộc một cái vương miện cơ chứ!”

Hạt Tiêu và Sandy đứng tần ngần nhìn nhau một lúc rồi lại nhìn những cây rau xanh mướt. Không đứa nào đuổi theo Jonathan vì chúng biết rằng lúc này nên để cậu ấy được yên tĩnh một mình cho nguôi cơn giận.

Thế là Hạt Tiêu bèn rủ Sandy đi ra cánh đồng còn trơ những gốc rạ, đuổi theo những con cò trắng muốt để bắt chuyện. Tất nhiên không phải chuyện về rau cải rồi. Vì chúng vừa gây nên rắc rối cho những người bạn, khiến họ cãi nhau.

Hai đứa nhỏ gặp được một chị cò và hỏi rằng trước khi những đứa trẻ được mang tới với bố mẹ thì chúng vẫn chơi đùa ở khu Lâu Đài Mây Trắng với hàng đồng những thiên thần phải không? Chỉ hỏi lại cho chắc thôi, vì đứa nào cũng tin câu trả lời sẽ là: “Hẳn vậy rồi, các bạn nhỏ ạ!”

Ấy thế mà chị cò cổ dài kia lại lắc lắc đầu nói rằng: “Không đâu, trước đó bọn trẻ đều làm vua ở Lâu Đài Mây Trắng. Chúng lúc nào cũng bận rộn với việc đội lên đầu hàng đồng vương miện rau cải.”

Nghe xong, Hạt Tiêu kinh ngạc thốt lên “Lạy Chúa”, còn Sandy thì thấy buồn ghê gớm khi đã trách nhầm người bạn yêu quý. Sandy đã sang nhà Jonathan mà nói rằng rất xin lỗi vì đã không lắng nghe những gì Jonny nói và rằng việc đội những chiếc vương miện rau cải này lên đầu thì hai đứa sẽ trở thành những vị vua oách nhất mọi thời đại.

Jonathan nắm tay Sandy mà thủ thỉ rằng mình cũng rất xin lỗi vì đã cư xử không ra dáng một vị vua chút nào, và việc luộc những cây rau cải lên ăn đúng là một ý tưởng xuất sắc, hai đứa sẽ lập kỷ lục Guinness thế giới về số vương miện mà chúng có thể nuốt vào bụng.

Còn Hạt Tiêu thì rất phấn khởi khi thấy hai người bạn thân thiết đã làm lành với nhau. Cô bé cũng nhận ra rằng tại sao bấy lâu nay người ta chẳng bao giờ ăn vương miện cả, vì họ đã luộc nó lên đâu cơ chứ!

Trong khi đó cây bàng bắt đầu sốt ruột vì chờ đợi. “Bọn trẻ lâu quay lại quá nhỉ?”, nó nói. “Mấy cây cải thì có gì hay ho chứ!”

Cây anh đào nghe vậy chỉ biết thở dài thườn thượt.

Còn ở ngoài vườn, đám cải xông xáo hết cả.

“May quá! May quá!” Chúng nói. “Lũ trẻ không hề biết bọn mình là những cái chổi.”

Những Cuộc Gặp Gỡ

“**D**ê kia, mày đi đâu?” Sói già gian ác đứng giạng chân, khoanh tay, mặt mũi vênh vác. Tên sói diện đồ đen từ đầu đến chân, cả những cái móng cũng bôi than nữa. Đấy, nhắc đến than tôi lại nhớ ra hôm qua bà ngoại Super Măm Măm than thở rằng bà chẳng tìm nổi cửa hàng bán răng giả nào ở gần đây, bà nhớ cảm giác thịt gà mắc vào răng quá đi mất!

Ôi, tôi hơi lan man rồi thì phải.

Dê con ngược nhìn sói già rồi điềm tĩnh đáp: “Tôi đi tìm cỏ non để ăn và nước mát để uống.”

Trong khi đó một người cũng chặn Hạt Tiêu lại khi cô bé đang tung tăng trên đường. Năng vàng rực rỡ nhún nhảy cùng những bước chân của Hạt Tiêu, những chú chim thì ca hát trên những tán lá cây khi trông thấy cô bạn nhí nhảnh.

“Nhóc con đi đâu thế?” Tên cướp biển lè nè, hai ria mép như đang bập bênh trên gương mặt thô thiển và xấu xí. Để “trúng tuyển” cướp biển, thí sinh phải trải qua hàng loạt những vòng thi kiểm tra trình độ, đặc biệt là khả năng làm mặt xấu.

“Em đang đi tìm cửa hàng bán răng giả cho bà ngoại yêu quý!” Hạt Tiêu vừa nói vừa rảo bước. Những tia nắng chuyển sang nhún nhảy trên cặp ria mép của tên cướp biển, những chú chim thì tạm ngừng hát để dành một phút tưởng niệm những đồng loại đã bị cướp biển bắt về làm tù nhân mà chẳng hề có một lý do nhân văn nào.

“Ta có đây này!” Tên cướp biển Tonny gọi với theo, chuyển từ giọng lè nè sang ngọt như nước mía giữa trưa hè.

Hạt Tiêu dừng bước, quay trở lại. Cô bé phấn khởi ra mặt, hai mắt lấp lánh: “Anh có một cửa hàng bán răng giả sao? Tuyệt cú mèo!”

“Không”, Tonny nói. “Ta có một cái răng giả bằng vàng này nhóc.”

Rồi hần nhe hàm răng đều tăm tắp hiếm có, một cái răng chột lóe sáng. Thế mà tôi cứ tưởng tên cướp biển có một lý do nhân văn trong vụ bắt chim chứ.

“Biết sao không nhóc con”, hần nói tiếp. “Dù buổi tối bị mất điện, ta cũng chỉ cần cười một cái là thừa sức đi tìm nến trong ngăn tủ đấy.”

“Wow”, Hạt Tiêu trầm trồ. “Những cây nến có hương thơm như vỏ cây, đúng không đại ca thân mến?”

“Không hề nhé”, tên cướp biển Tonny hạ giọng nói nhỏ hần làm như có điều gì huyền bí lắm. “Những cây nến đó có mùi như đại dương và chúng cháy mãi không bao giờ cạn sáp.”

“Quá khủng!” Hạt Tiêu kêu lên. “Ước gì em có một cây như vậy!”

“Thế thì nhóc con gặp may rồi. Ta vẫn còn một ít”, Tonny đáp. “Nhưng đằng ấy phải có gì trao đổi chứ?”

Trong khi hai người họ thương lượng thì ở đằng kia sói già tiếp tục hỏi vượn dê con: “Dưới chân mày có gì?” Dê con đáp: “Dưới chân tôi có móng làm bằng thép.”

Còn Hạt Tiêu có gì?

“Em có hai cây kẹo, một quả bóng bay chưa thổi và mười hai câu chuyện cổ tích!” Hạt Tiêu hào hứng.

“Ấy da”, cướp biển Tonny nhăn trán. “Người lớn phải tốn cả đồng tiền để mua được nến thần kỳ của ta đó. Nhưng mà bọn nhóc con lại chẳng đào đâu ra mấy đồng bạc, trừ những đứa hư hỏng suốt ngày vùi vãnh cha mẹ.”

“Thế trên đầu mày có gì?” Sói già ở đằng kia vẫn chưa dừng lại.

“Trên đầu tôi có đôi sừng bằng kim cương.”

Ồi đấy, các bạn có thấy không. Hần là chú dê kia cũng thuộc hàng cướp biển góm mặt chứ chẳng chơi. Xem chừng Tonny không là gì cả

dù hẳn có một cái răng làm bằng vàng. Vì với chiếc sừng kim cương ấy, chú dê thừa sức mua được một núi răng vàng.

“Rồi rồi, đưa kẹo và bóng đây cho ta nào cô bé dễ thương!” Cướp biển Tonny vừa nói vừa ngoác miệng cười thân thiện.

Hạt Tiêu nhìn chiếc răng vàng chói lóa, giật mình kêu lên: “Ôi, em phải đi tìm cửa hàng răng giả giúp bà đã. Quên bég mất!”

Hạt Tiêu nói rồi bước tiếp. Những tia nắng phải lòng sắc màu lấp lánh phát ra từ chiếc răng của Tonny mặt xấu lúc nào không hay, trong khi lũ chim đã tưởng niệm xong, bắt đầu ca hát những giai điệu đầy lãng mạn.

“Còn trái tim mày thế nào?” Sói già vẫn kiên nhẫn hỏi.

Quả thực tôi chẳng biết hẳn và dê con đang thương lượng để trao đổi thứ gì nữa. Liệu có phải là những cây nến cháy vô hạn hay bản đồ dẫn đến Suối Nguồn tươi trẻ không?

“Này này!” Tonny cướp biển vội vàng gọi với theo. “Bàn chải đánh răng biết hát ở đây này cơ mà bé yêu!”

“Sao cơ?” Hạt Tiêu ngoái đầu lại. “Bàn chải đánh răng biết hát ư?”

“Đúng rồi, chẳng ai có răng mà lại không cần đến một chiếc bàn chải hữu dụng cả!” Cướp biển ân cần. “Chúng sẽ hát trong khi miệng ta vẫn đang bận bịu với đám bọt cay sè.”

“Ồ, hẳn là bà ngoại sẽ vui lắm đây”, Hạt Tiêu mừng rỡ. “Vì bà vừa có thể chải răng giả vừa nghe nhạc mà miệng vẫn ngậm được cam thảo... Ôi ôi, em lại quên mất là phải đi tìm cửa hàng cho bà rồi. Chào anh giai nhé!”

Hạt Tiêu vội vã quay đi. Tonny kéo tay cô bé lại: “Gượm đã nào, giá chỉ bằng một nửa cây nến lúc này thôi!”

“Vậy tức là em sẽ đổi cho anh một cây kẹo, nửa quả bóng bay và sáu câu chuyện cổ tích ư?”

“Nhóc con cứ giữ lại những câu chuyện đi, ta lấy hai cây kẹo và quả bóng là được rồi!”

“Ồ, anh nói chí phải Tonny tử tế ạ”, Hạt Tiêu vỗ vỗ cánh tay chàng cướp biển xấu xí. “Quả thực em không nên ăn nhiều đồ ngọt. Bánh kẹo sẽ làm răng hư hết. Tốt hơn là em nên ngậm kẹo lúc về già, khi mà chỉ còn mỗi lợi thôi, giống như bà ngoại ấy. Vì lợi thì làm sao mà bị sún được. Chết thật, em phải đi giúp bà đây. Sao cứ quên thế nhỉ!”

Lần này thì Hạt Tiêu không ngoái đầu lại nữa dù Tonny có với gọi hay gào thét thế nào đi nữa. Những tia nắng vàng không thấy chiếc răng lấp lánh nên sâu lụy ghê gớm, lặng lẽ khuất dần về bên kia núi, những chú chim thì giật mình bởi tiếng gào thét của Tonny nên bay loạn xạ, đâm cả vào nhau.

“Trái tim tao mách bảo là hãy cắm đôi sừng bằng kim cương này vào ngực mày!” Ở đằng kia, dê con đang xù lông, thét vào mặt sói già.

Đấy, tôi đã bảo chú dê đó không phải dạng vừa mà. Chú ta đã khiến sói già tội nghiệp sợ xoắn cả móng đất. Ông sói ấy phải chạy thật nhanh để thoát thân, đến mức suýt bay mất hàm răng giả.

Một lát sau cướp biển Tonny bắt gặp dê con trên đường. Còn ông sói va phải Hạt Tiêu đang tung tăng.

Họ nói chuyện gì với nhau chẳng rõ nữa. Nhưng mà đến cuối ngày, dê con có một chiếc răng giả bằng vàng, sói già có hai cây kẹo mút và một quả bóng, Hạt Tiêu có hàm răng giả lờm chờm mang về cho bà ngoại và cướp biển Tonny thì chỉ có những hàng nước mắt khi chẳng còn thứ gì lấp lánh giúp hấn soi đường tìm nển vào ngày mất điện nữa.

Bé Mimi

Ở cuối dãy phố nơi Hạt Tiêu sinh sống có cô Lili duyên dáng, hệt như mẹ Sweet Sugar vậy. Có lẽ vì thế mà hai người là bạn thân. Cô Lili có một đứa con gái nhỏ, mới chỉ lên ba thôi. Mẹ Sweet Sugar cũng có một đứa con gái nhỏ, cũng mới chỉ lên ba thôi. Tất nhiên là hồi Hạt Tiêu lên ba ấy. Họ quả là có nhiều điểm tương đồng.

Vào buổi chiều Thứ Bảy xinh xắn với ánh nắng nhẹ nhàng, cô Lili dẫn bé Mimi sang nhà Hạt Tiêu chơi. Hai người phụ nữ phấn khởi lắm, vì họ rất thích tâm sự các bí mật với nhau, đôi khi còn được khóc nữa. Còn nhớ lần trước cô Lili sang nhà, Hạt Tiêu nghe thấy chuyện về con chó Kun hay ăn vụng, rồi chuyện chồng cô ấy cũng hay ăn vụng. Cô Lili mệt mỏi lắm, đến nỗi không rút nổi mấy tờ khăn giấy để lau nước mắt, mẹ Sweet Sugar phải rút hộ cơ mà.

Hôm nay Hạt Tiêu mới được gặp Mimi lần đầu tiên. Hạt Tiêu lấy làm vui mừng lắm khi được gặp một người bạn mới toanh như thế này.

Vậy mà vào nhà, bé Mimi chẳng nói năng gì cả dù biết nói rồi. Mẹ cô bé nhẹ nhàng nhắc nhở: “Con chào cô Sugar và chị Hạt Tiêu đi nào, Mimi bé bỏng.” Nhưng cô bé vẫn im bật, núp đằng sau mẹ.

“Chào cô Sugar nào”, cô Lili vẫn cố nài. “Chào... cô... Sugar... nào con yêu...”

Nhưng vẫn không ăn thua, con bé còn lấy tay che mắt và rên “iii...” như sắp khóc. Cô Lili chỉ biết thở dài rồi tiến tới thơm má Hạt Tiêu, còn mẹ Sweet Sugar mỉm cười hiền từ dẫn mẹ con họ ngồi xuống sofa ăn bánh ngọt. Hai người phụ nữ bắt đầu nói chuyện, chắc là toàn chuyện vui nên họ cười rúc ra rúc rích. Mimi vẫn nín chặt tay mẹ, liếc

mắt nhìn trộm Hạt Tiêu. Hạt Tiêu quay lại nhìn thì Mimi quay đi chỗ khác.

Hạt Tiêu cũng không nói gì cả. Cô bé hơi thất vọng vì người bạn mới chẳng hề muốn chơi với mình. Hạt Tiêu bèn đi lấy giấy trắng và bút màu, nằm bò ra nền nhà tô tô vẽ vẽ. Mọi thứ vẫn ổn, cô bé nghĩ vậy, vì chơi một mình vẫn vui chán. Cô nàng vừa vẽ vừa cười cười tỏ vẻ thích thú.

Hạt Tiêu vẽ con mèo, nó có cái chuông ở cổ, giống con mèo nhà chú Ben Dưa Leo ấy. Nhưng nó chỉ có một quả chuông thôi, còn Hạt Tiêu đang vẽ cả một chùm chuông luôn rồi. Đấy, vậy là chú Ben sắp có bức tranh chân dung của mèo vì thế nào Hạt Tiêu cũng đem sang tặng cho mà xem.

“Con gà”, cô bé Mimi đứng bên cạnh từ lúc nào, chỉ tay vào bức tranh và nói.

Hạt Tiêu ngạc nhiên lắm, ngẩng lên nhìn cô bé rồi lại nhìn công trình dang dở của mình, đến quả chuông thứ tám rồi.

“Đây là con mèo”, Hạt Tiêu đáp, quên cả chuyện thấy thất vọng về người bạn mới. “Chị đang vẽ con mèo nhà chú Ben đấy!”

“Con gà”, Mimi lại nói.

“Không không, nó là con mèo đeo chuông, không phải con gà!”

“Con gà! Con gà! Con gà!” Cô bé con gào lên và lại bắt đầu rên “iii...”.

Mẹ Sweet Sugar ngồi trên sofa nói vọng tới: “Có chuyện gì vậy các con yêu?”

“Dạ”, Hạt Tiêu nói, cười tươi roi rói. “Chúng con đang làm quen nhau ấy mà!”

“Thôi được rồi”, cô bé quay lại phía Mimi đã dừng kêu “iii”. “Đây là con gà! Thế em có biết vẽ con mèo không?”

Cô bé Mimi lắc lắc đầu, mấy lọn tóc nhỏ cũng lắc lắc theo rõ điệu đà.

“Thế Mimi có muốn vẽ con mèo không, chị chỉ cho!”

Cô bé gật gật đầu, mấy lọn tóc cũng gật gật theo tới tấp.

Mimi cầm cây bút giống như người ta cầm bó đuũa vậy. Hạt Tiêu phải chỉnh lại ngay chứ không thì chưa vẽ được nét nào đã làm rách hết cả giấy mất. Tạm cầm được bút, cô bé con đưa một đường trên tờ giấy, có vẻ như nó muốn vẽ một hình tròn. Nhưng Mimi phải vạch vạch đến năm lần thì cái đường tròn ấy mới khép kín, trông khá méo mó và nham nhở.

“Em vẽ quả chôm chôm héo này làm gì hả Mimi nhỏ, phải là con mèo chứ?” Hạt Tiêu nghiêng nghiêng đầu hỏi đầy vẻ nghi ngại.

“Không, hình tròn”, Mimi đáp.

“Đấy, tôi đoán siêu chưa các bạn. Hình tròn đấy!”

“Ồ không không, chúng ta đang vẽ con mèo cơ mà”, Hạt Tiêu phẩy phẩy tay. “Mà muốn vẽ được con mèo thì phải vẽ từng bộ phận của nó chứ. Hình tròn đâu phải là một bộ phận!”

Cô bé Mimi chìa chiếc bút cho Hạt Tiêu, mắt long lanh: “Chị vẽ con mèo cho em!”

“Ồ không, em phải là người vẽ chứ. Phải tự làm thì mới giỏi được, sau này mới vẽ được tranh tặng mẹ, tặng ba, tặng cả chú Ben nữa. Chú ấy sẽ có hai bức tranh con mèo, phải không nào?” Hạt Tiêu chỉ vào tác phẩm của mình.

“Con gà”, Mimi chỉ vào tác phẩm của Hạt Tiêu.

“Ừ thì một bức con mèo và một bức con gà.”

Mimi im lặng tỏ vẻ suy ngẫm rồi rút lại chiếc bút.

“Nào, thế con mèo có đầu không hả bông hoa nhỏ?” Hạt Tiêu hỏi.

“Có đầu”, Mimi đáp.

“Thế lấy hình tròn này làm cái đầu nhé! Vậy trên đầu con mèo có gì nhỉ, cái gì vẩy vẩy ấy?”

Cô bé trầm tư một lúc rồi đáp: “Tóc.”

“Mèo có tóc ư?” Hạt Tiêu ngạc nhiên lắm. “Con mèo này sẽ ngẫu lắm cho mà xem, Mimi ạ! Em vẽ tóc đi nào.”

Cô bé loay hoay khá lâu với mái tóc của con mèo.

“Giỏi lắm nhóc con!” Hạt Tiêu tiếp tục. “Thế con mèo có mấy chân nào?”

Mimi giơ hai ngón tay.

“Ồ không, con gà mới có hai chân, con mèo có bốn chân nhé cưng! Nhớ chưa nào, bốn đấy!”

Mimi gật đầu rồi vẽ chân cho con mèo bằng bốn đường gạch dài miên man.

“Thôi chết rồi!” Hạt Tiêu giật mình. “Quên chưa vẽ thân rồi. Mà thôi không sao, cứ coi như nó bị cái đầu che mất vậy. Phải không Mimi?”

Cô bé ngây người không hiểu nhưng rồi lại vui vẻ cười.

“Mắt”, Mimi bỗng nói.

“Đúng rồi, mắt. Vậy mèo có mấy mắt nào?”

“Bốn.”

“Không không, mèo có bốn chân nhưng chỉ có hai mắt thôi, Mimi thông minh ạ!”

Mimi tô tô hai con mắt sát sần sát nhau xong thì Hạt Tiêu lại hỏi: “Mèo có cái gì ở đằng sau ấy nhỉ? Cái gì ngoe nguẩy ấy!”

“Tuôi”, Mimi đáp sau một hồi suy ngẫm. Ý cô bé là cái đuôi ấy mà.

“Và còn cái gì ở trước mặt cũng dài dài ấy?”

“Hình tròn.”

“Không không, cái gì ở hai bên mép đây nè, giống như tóc ấy!”

“Tuôi.”

“Thôi được rồi, là bộ ria đấy!”

Mimi cố gắng nắn nót vẽ. Cô bé tô lâu ơ là lâu, nét vẽ nguệch ngoạc chồng lên nhau. Hạt Tiêu chỉ biết ngồi im kiên nhẫn hình dung

xem có đúng là Mimi đang vẽ cái đuôi và bộ ria không.

Một lát sau, mẹ Mimi gọi cô bé, bảo rằng họ phải về thôi, cũng muộn rồi. Hôm nay Hạt Tiêu không thấy mắt cô Lili đỏ như lần trước. Chắc là con chó Kun không ăn vụng nữa, cả chông cô cũng vậy. Đúng là chuyện đáng mừng!

Còn Hạt Tiêu và Mimi phấn khởi lắm vì chúng đã có một khoảng thời gian chơi đùa thú vị đến nỗi quên hết cả thời gian. Hạt Tiêu còn muốn dạy Mimi vẽ cả con lợn và con cá nữa cơ. Cô bé hy vọng Mimi sẽ trở thành bạn thân của mình giống như cô Lili trở thành bạn thân của mẹ vậy. Sau này hai đứa sẽ thường xuyên gặp gỡ và vẽ các thứ bí mật cho nhau xem, ví dụ như một con khủng long tay dài chẳng hạn. Tất nhiên là nó không ăn vụng gì hết, chỉ đơn giản là tay nó dài thôi. Chắc chắn sẽ tuyệt cú mèo!

“Con chào cô Sugar và chị Hạt Tiêu đi nào”, cô Lili khẽ nhắc con bé. “Cô Sugar... Chào cô Sugar...”

Mimi lại nấp sau mẹ vẻ đầy bối rối. Cô Lili lại thở dài đánh thượt.

“Ồ”, cô ấy chột thốt lên, mắt sáng long lanh. “Xem cục cưng của mẹ vẽ con gà xinh chưa này!”

Chiếc Mũ

Hạt Tiêu mới tự chế ra một chiếc mũ và đây là lần đầu tiên cô bé làm như vậy. Hạt Tiêu nghĩ ai cũng nên có một cái mũ thật oách, để khi gặp nhau chỉ cần nhìn lên đầu thôi là họ biết ngay mình có nên kết bạn với người kia không. Nhưng ở ngoài cửa hàng chẳng có đâu, vì những chiếc mũ giống nhau chằm chặp, nếu có khác thì chỉ là đường chỉ màu xanh hay màu đỏ thôi.

Phải kỳ công lắm thì mới chế tạo được cái mũ oách xà lách ấy. Khổ nỗi những người trong nhà máy không có thời gian để kỳ công đâu. Họ đã rất bận rộn với việc làm những cái mũ giống hệt nhau rồi. Vậy nên Hạt Tiêu quyết định sẽ tự thiết kế. Chỉ với một buổi chiều cắt, dán, dính, dính, rắc, cuốn các thứ cần thiết với nhau, cô bé của chúng ta đã hoàn thiện chiếc mũ mang đậm phong cách Hạt Tiêu. Cô bé đã dùng giấy dán tường, dải ruy băng màu bạc, ba bông hoa cúc, bảy cây bút chì màu và hàng đồng kim tuyến lấp lánh. Khi đội chiếc mũ đó lên đầu, Hạt Tiêu cảm thấy thật hoàn hảo như thể mình sinh ra để dành cho chiếc mũ rực rỡ này vậy. Cô bé nghĩ: “Từ nay mình không cần phải giới thiệu tên khi gặp ai nữa. Họ sẽ biết ngay đây chính là Hạt Tiêu Sắc Màu. Hạt Tiêu Sắc Màu đấy!”

Cô bé chạy ngay đến nhà Jonathan Hoa để khoe kiệt tác mình vừa làm, Jonathan sẽ thích lắm cho mà xem. Mỗi khi có cái gì đó hay ho, mấy đứa trẻ đều muốn kể cho nhau nghe trước tiên, thành ra đứa nào cũng biết hàng đồng trò chơi tuyệt cú mèo! Các bạn biết sao không, khi tôi kể chuyện của lũ nhóc này cho các bạn nghe thì các bạn cũng sẽ biết hàng đồng những trò chơi tuyệt cú mèo đấy. Tôi còn chưa bật mí về trò “nhóm bếp trên mặt nước đâu. Úi chà chà!

Thôi, quay lại với Hạt Tiêu, bây giờ cô bé đang tung tăng trên đường với đôi chân nhún nhảy và đôi mắt lấp lánh. Hạt Tiêu vui mừng hết như bạn Nervous Tula xếp hạng 12 môn Lịch sử vậy, vì trước đó bạn ấy chưa bao giờ lên được đến hạng 21. Đại khái đây là niềm hạnh phúc ngoài mong đợi và đôi khi vượt luôn cả sức chịu đựng. Vậy nên Hạt Tiêu vừa nhảy nhót và vừa hát văng lên:

*Là lá la la
Ôi hôm nay vui quá!
Tôi rảo bước ngân nga
Chưa bao giờ ước cả
Mang mũ xinh điệu đà
Là lá la la...*

Đến đoạn cao trào thì chiếc bút màu cam trên mũ bỗng rụng xuống, khiến Hạt Tiêu quay về trạng thái bối rối vì kiệt tác của mình không còn hoàn hảo nữa. Cô bé lại chẳng có băng keo để dán lại nó. Hạt Tiêu nghĩ ở nhà Jonathan thế nào cũng có và thật đáng mừng là cô bé đang trên đường đến đó. Suy nghĩ ấy vừa trôi qua thì chị Tanna Thuốc Lào đạp xe đi tới.

“Chào Hạt Tiêu bé nhỏ!” Chị Tanna mỉm cười, hai mắt dán chặt vào chiếc mũ trên đầu cô bé.

Không phải chị ấy lấy băng keo dán mắt mình vào đó đâu, như thế sẽ trở thành Hạt Tiêu Mắt Tanna mất. Nhưng nếu chị ấy có băng keo thật thì cũng tốt.

Nghe chị Tanna chào như vậy, Hạt Tiêu buông thõng tay xuống ra chiều hụt hẫng lắm.

“Chị không nhận ra em sao, Tanna kẹo dẻo?” Cô bé chỉ vào đầu mình, nơi có chiếc mũ tuyệt đỉnh.

“Ờ thì...” Chị ấy thanh minh, “Ờ thì em là Hạt Tiêu chứ sao. Dù em có đội mớ lông nhùng che hết cả mắt này thì chị vẫn nhận ra bé cưng

mà!”

Hạt Tiêu lại buông thông tay.

“Thôi, em hiểu rồi chị Tanna đáng yêu ạ. Chính vì chiếc bút màu cam này rụng xuống mà chị chẳng nhận ra em là Hạt Tiêu Sắc Màu nữa!”

Nói xong cô bé chạy thật nhanh đến nhà Jonathan, chẳng kịp nhìn vẻ mặt ngơ ngác của chị Tanna. Hạt Tiêu thấy mọi chuyện trở nên nghiêm trọng thật rồi, đã có người không nhận ra cô bé nữa.

Không may khi chạy đến ngã rẽ, Hạt Tiêu đâm sầm vào Nervous Tula đang nhảy chân sáo vì xếp hạng 12 môn Lịch sử. Hai đứa ngã lăn quay, còn cái mũ thì rơi bịch xuống nền đất.

“Trời ơi!” Hạt Tiêu kêu lớn khi nhìn thấy một bông hoa cúc bong ra. Đáng buồn là nó còn lăn luôn xuống cống thoát nước. Cô bé bắt đầu rơm rớm nước mắt.

“Ui da!” Tula lồm cồm bò dậy, phẩy phẩy quần áo dính bụi. “Cậu chạy mà không nhìn đường à, Hạt Tiêu vụng về?”

Mặt mũi người bạn này cau có vì tâm trạng đang ở trên chín tầng mây bị kéo tụt xuống tận vỉa hè.

“Chiếc mũ tuyệt vời của tớ hỏng mất rồi, Tula ơi!” Hạt Tiêu mếu máo.

Tula nhìn chiếc mũ, nói: “Cậu đội cái mớ lông nhùng này lên đầu nên mới không nhìn thấy đường chứ gì!”

Hạt Tiêu sụt sùi: “Câu vừa gặp chị Tanna Thuốc Lào đúng không? Tớ làm sao có thể chạy nhanh hơn xe đạp được chứ!”

Bạn Nervous Tula ngây người, khẽ lẩm bẩm: “Hạt Tiêu đang làm nhảm cái gì vậy? Liệu có phải do cú ngã vừa rồi mà cậu ta thành ra như thế không? Hay là đầu óc Hạt Tiêu đã có vấn đề từ lúc đội cái thứ này lên đầu? Vì nó đúng là một vấn đề mà. Ôi, mình thông minh thật đấy! Vậy nên xếp hạng 12 môn Lịch sử là chuẩn quá rồi! La la la... Hạng 12...”

Trong lúc Tula đang suy nghĩ vấn vợ, Hạt Tiêu đã bỏ đi được một đoạn rồi. Cô bé không chạy nữa mà bước từng bước nặng nhọc, mi mắt trĩu xuống. Vậy là mọi chuyện biến từ niềm vui thành nỗi buồn. Hạt Tiêu lại thầm hát:

...

*Ôi hôm nay thật buồn!
Tôi lê bước vấn vương
Chưa bao giờ mơ ước
Mang chiếc mũ thê lương.*

...

Cô bé vừa thất thế bước đi vừa lặp lại bài hát đó trong đầu. Hạt Tiêu vừa muốn chạy thật nhanh đến nhà Jonathan để sửa lại chiếc mũ vừa muốn đi thật chậm để không đụng vào ai.

Đến ngã rẽ tiếp theo, đột nhiên ai đó lại đâm sầm vào Hạt Tiêu khiến hai người ngã lăn quay ra vỉa hè. Nhưng thật may mắn là chiếc mũ oách xà lách không bị làm sao. Cô bé quay nhìn người lạ kia thì nhận ra đó là Jonathan.

“Ô, tuyệt cú mèo chưa kìa!” Jonathan thốt lên. “Hạt Tiêu Sắc Màu!”

Thế là Hạt Tiêu bỗng trở nên rạng rỡ hơn bao giờ hết, hơn cả lúc vừa làm xong chiếc mũ mới vậy. Cô bé nhảy cẫng lên sung sướng, lắc lắc vai người bạn yêu quý: “Tớ biết là cậu sẽ nhận ra tớ mà! Tớ biết ngay mà Jonathan Rừng Xanh!”

Giờ thì đến lượt Jonathan nhảy cẫng lên, lắc lắc vai của Hạt Tiêu: “Tớ biết ngay là cậu cũng sẽ nhận ra tớ mà Hạt Tiêu bé bỏng! Tớ biết ngay mà!”

Trên đầu Jonathan là chiếc mũ được làm từ hàng đồng lá cây và những bông hoa nhỏ.

Vinh Quang Hàng Đống Táo

“**N**ày này các cậu”, Sandy thì thầm ngay khi gặp hai người bạn yêu quý. “Tớ biết trò này mới toanh nhé!”

Hạt Tiêu và Jonathan mở to mắt rồi ghé sát vào chỗ Sandy đang đứng hơi cúi người. Lũ trẻ rất thích những trò chơi, đặc biệt là khi chúng mới toanh nữa chứ.

“Là gì đấy hả Sandy bí ẩn?” Hai người bạn đồng thanh hỏi.

“Các cậu biết không...” Sandy thì thầm còn nhỏ hơn lúc trước.

“Không biết”, Jonathan nói.

“Tớ chưa nói xong mà, Jonny nhanh nhàu”, Sandy cúi thêm chút nữa. “Cuối tuần vừa rồi ở quê nội, anh họ Bipo của tớ đã chỉ cho tớ trò Vinh Quang Hàng Đống Táo đấy! Vui chết đi được!”

Jonathan thốt lên vẻ nghiêm trọng: “Thế cậu có bị chết không?”

Sandy trợn mắt nhìn lên trời, lắc đầu bất lực.

“Vậy chúng mình sẽ chơi như thế nào bây giờ hả Sandy thông minh?” Hạt Tiêu tò mò.

“Úi dời, dễ ợt ấy mà!” Sandy hồ hởi. “Chúng mình sẽ trèo lên cây táo thật khế khàng như trò Ninja Gấu Mập nhé. Rồi chúng mình sẽ hái các thứ thật nhanh như trò Anh Thợ Lặn nhé. Rồi khi chủ nhà đi ra thì còn vui nữa vì họ sẽ gào lên: “Ôi táo của tôi!”, giống như bác Dudan gào lên khi nhìn thấy tớ và anh Bipo đang ở trên cây ấy. Rồi họ sẽ cầm chổi đuổi theo chúng mình. Cả lũ sẽ vừa la hét vừa chạy đi nấp thật nhanh giống như trò Quân ta và quân địch ấy. Khi quân địch bỏ cuộc, chúng mình sẽ là người chiến thắng và được đánh chén hàng đống táo trong vinh quang. Vậy nên trò này mới được gọi là Vinh Quang Hàng Đống Táo.”

Nghe vậy mắt Jonathan sáng bừng, mặt tươi như hoa mới nở: “Wow, đây đúng là trò ngẫu nhất tứ tùng biết! Nó còn xịn hơn cả các môn thi phối hợp trong Olympigs nữa ấy!”

Nhưng cái gì vừa sáng lên thì chột tắt, cái gì vừa nở thì chột tàn.

“Quan trọng chẳng có cây táo nào cả Sandy yêu quý ơ”, Jonathan iu xiu. “Vậy thì chúng mình chơi làm sao được bây giờ?”

Sandy đang dăm chiêu suy nghĩ thì Hạt Tiêu nhảy cẫng lên như thể cái bóng đèn trên đầu cô bé được bật công tắc, nếu trên đó có cái bóng đèn thật: “Chúng mình sẽ chơi trò Vinh Quang Hàng Đồng Táo với cây nhãn nhà bác Smith!”

Thế là ba đứa trẻ thấy nhẹ nhõm hẳn. Chúng rờn rần nhau đến nhà bác Smith, tâm trạng háo hức vô cùng. Nhưng đi đến giữa đường, Hạt Tiêu bỗng hỏi: “Này các cậu, chúng mình phải nói làm sao để bác Smith đồng ý làm quân địch nhỉ? Vì chẳng ai thích là người chịu thua đâu.”

Sandy quay sang đáp gọn lỏn: “Chúng mình không nói gì cả, cứ thế hái các thứ thôi!”

“Nhưng nhờ bác Smith không đồng ý làm quân địch truy đuổi thì sao mà chúng mình chạy trốn và giành được chiến thắng hả Sandy yêu quý?” Hạt Tiêu giải thích. “Vậy thì chơi trò Vinh Quang Hàng Đồng Táo để làm gì khi mà không giành được vinh quang với hàng đồng nhãn?”

“Cậu đã thuyết phục bác Dudan ấy thế nào hả Sandy?” Jonathan hỏi.

“Tớ không biết”, Sandy ngây người. “Chuyện đó phải hỏi anh Bipo ấy!”

Thế là ba đứa trẻ thấy bản khoản ghê gớm vì nếu bác Smith không tham gia thì trò chơi này chẳng còn gì thú vị nữa. Chúng đến gõ cửa nhà bác Smith với vẻ mặt buồn rầu đến tội nghiệp.

“Bác Smith ơ”, Hạt Tiêu ủ rũ. “Chúng cháu cần bác giúp!”

Bác Smith mỉm cười khi nhìn thấy ba đứa bé, rồi bác dẫn chúng vào nhà.

“Có chuyện gì nào các thiên thần nhỏ?” Bác hỏi.

“Bác Smith yêu quý ơi”, Sandy bắt đầu giải thích. “Chúng cháu đang thiếu người đóng vai quân địch trong trò Vinh Quang Hàng Đồng Táo.”

“Người này sẽ phải gào lên: “Ôi nhãn của tôi” khi nhìn thấy chúng cháu hái nhãn trên cây nhà bác, bác Smith ạ”, Jonathan tiếp lời.

“Và rồi khi bọn cháu tuột được xuống đất”, Hạt Tiêu thêm vào, “thì người ấy sẽ cầm chổi và đuổi bắt.”

“Nhưng phần quan trọng nhất là”, Sandy nói nốt, “quân địch phải bỏ cuộc để bọn cháu giành chiến thắng vinh quang với hàng đồng nhãn cơ. Như thế thì mới đúng là trò Vinh Quang Hàng Đồng Táo được.”

Bác Smith chăm chú lắng nghe, một lúc sau bác mới hiểu ra mọi chuyện rồi cười tủm tỉm. Đôi mắt bác lấp lánh dễ thương lắm nhé. Bác Smith là người biết sự tích chú Cuội và chị Hằng từ năm mười năm trước ấy. Chắc bác cũng sẽ biết cách để bỏ cuộc thôi.

“Nào các thiên thần nhỏ”, bác Smith xoa xoa cái cằm có mấy chiếc râu bạc. “Các cháu hãy bắt đầu đi, quân địch sẵn sàng rồi!”

Ba đứa trẻ cảm thấy sung sướng vô biên vì cuối cùng mọi thứ cũng cũng đâu vào đấy. Vậy là chỉ một lát nữa thôi chúng sẽ giành được chiến thắng vinh quang với hàng đồng nhãn. Bác Smith đúng là tuyệt vời nhất quả đất! Lũ nhóc ôm chầm lấy bác, cảm ơn rối rít.

Hạt Tiêu, Jonathan và Sandy rón rén trèo lên cây nhãn nhà bác Smith ở trước cổng. Chúng làm mọi thứ thật khẽ khàng giống như trò Ninja Gấu Mập. Rồi chúng hái thật nhanh những chùm nhãn, bỏ vào áo mình hết trò Anh Thợ Lặn. Đứa nào cũng phấn khởi nhưng cứ phải cố không bật cười thành tiếng.

Đột nhiên có tiếng gào lớn: “Ôi nhân của tôi!” Thế là cả bọn tuột xuống đất rồi ù té bỏ chạy theo đúng luật chơi. Chúng vừa chạy vừa la hét ầm ĩ cả khu phố. Rồi chúng nấp sau một đồng rơm to, ngồi im thin thít ở đó. Được một lát, ba đưa ngó ra xem có thấy quân địch không thì chẳng thấy ai cả, chỉ có vợ bác Smith đang cầm chổi, mặt mũi nhăn nhó, thở dốc từng hồi.

Talmaniscops Psitilas Neuronnik

Hôm nay là cuối tuần, Hạt Tiêu đến chơi nhà dì Lia Véo Von, em gái mẹ Sweet Sugar ấy. Ở xung quanh đây ai mà bị ốm đều đến nhà dì Lia để mua thuốc và họ sẽ lành bệnh sau một vài ngày thôi. Hạt Tiêu quý dì Lia lắm vì dì rất dễ thương. Giọng nói của dì véo von, trầm bổng như người ta hát opera vậy. Dì nên trở thành ca sĩ mới phải. Nếu ai đó có cãi nhau với dì Lia thì người ấy sẽ sớm im lặng để lắng nghe giai điệu ngọt ngào phát ra từ phía bên kia. Nhưng thực tế, dì Lia Véo Von chẳng cãi nhau với ai bao giờ, dì ấy dễ thương vậy cơ mà.

Hạt Tiêu rất thích qua đây chơi, vì ngoài dì Lia còn có rất nhiều viên thuốc đủ màu sắc, trông chúng thật vui mắt. Nhưng Hạt Tiêu chẳng bao giờ dám nhìn lên nhãn hộp. Trên đấy là những cái tên rất rắc rối. Các bạn biết sao không, một lần Hạt Tiêu phải uống thuốc Talmaniscops Psitilas Neuronnik để trị chứng nhức đầu do cố gắng đánh vần chính cái tên thuốc ấy đấy. Vậy nên để an toàn Hạt Tiêu luôn ở cách xa quầy thuốc mười lăm bước chân. “Vì đánh vần là cơ chế tự động của bộ não mà.” Sandy Chập-Mạch-Số-Một đã nói với cô bé như vậy. Nếu buộc phải đi ngang qua nơi dễ dàng gây “nhức óc” ấy thì Hạt Tiêu cứ thế nhìn lên trần nhà. Ở đó không có cái gì để tự động đánh vần cả.

Hai dì cháu trò chuyện rất vui về những trò chơi và những người bạn yêu quý của Hạt Tiêu. Rồi dì Lia chỉ cho cô bé cách đọc trôi chảy tên thuốc trị chứng nhức đầu ấy mà không cần phải nhìn vào nhãn hộp, chỉ cần bắt chước theo giọng nói véo von của dì là được. Đúng là tuyệt cú mèo! Chẳng mấy chốc Hạt Tiêu đã nhớ được cái tên dài loằng ngoằng ấy rồi. Cô bé phấn khởi lắm, nghĩ bụng cứ đà này thì sớm

muộn mình cũng mở được một tiệm thuốc giống như dì Lia thôi, mà dì ấy nên trở thành cô giáo dạy ngoại ngữ mới phải.

Mới đây mà đã gần trưa rồi. Dì Lia phải đi chợ mua thêm trái cây và kem tươi để làm bánh. Dì dặn dò Hạt Tiêu bằng chất giọng mượt ời là mượt: “Dâu tây bé bỏng, trông quầy thuốc giúp dì nhé! Dì ra chợ chút xíu thôi. Nha!”

Hạt Tiêu vui lắm vì cô bé chưa bao giờ được trông quầy thuốc cả. Dì Lia sẽ rất tự hào vì cô bé cho mà xem. Sau hôm nay, Hạt Tiêu sẽ có hàng đồng thứ để khoe với lũ bạn. Vậy nên thiên thần nhỏ của chúng ta gật đầu lia lịa rồi tươi cười nói rằng dì không cần phải vội vã đâu kéo vấp ngã đấy.

Cô bé ở nhà trông hiệu thuốc cho người dì dễ thương đi chợ. Dì Lia đi chưa được hai phút thì bác John Tử Lượng Low bước đến. Nhà bác ấy chỉ cách đây một bãi đất trống thôi.

“Cô Lia ơi, cô Lia ơi”, bác ấy gọi, giọng lè nhè. “Cô Lia đâu rồi?”

Hạt Tiêu ở cách đó mười lăm bước chân nói vọng ra: “Chào bác John yêu quý, bác cần giúp gì ạ?”

“Cô Lia đó à”, bác ta vẫn lè nhè, cố đứng bám vào tủ thuốc. “Cô có thuốc nào làm cho tôi đỡ nhức đầu không?”

Hạt Tiêu nghe thấy thế thì thốt lên: “Ôi bác John! Có phải bác đã cố gắng đánh vần tên thuốc Talmaniscops Psitilas Neuronnik không? Mà chính thuốc Talmaniscops Psitilas Neuronnik ấy trị chứng nhức đầu đấy!”

Bác John mắt mũi lờ đờ im lặng rồi dụi dụi lỗ tai.

“Cô Lia”, bác ấy nói rất chậm, các câu từ cứ dồn lại ở cổ họng. “Sao hôm nay cô nói nhiều tiếng Tây Ban Nha thế? Cô say thật rồi, Lia Tử Lượng Low ạ!”

Hạt Tiêu không nghe rõ bác ấy nói gì nên buộc phải tiến đến gần quầy thuốc. Để cho an toàn Hạt Tiêu phải ngược mắt nhìn lên trần nhà.

“Bác vừa bảo gì cơ ạ, bác John?” Cô bé nói. “Mà bác đánh vần cái tên thuốc ấy lâu chưa? Khổ thế chứ!”

Bác John nhìn Hạt Tiêu, cười hề hề: “Rõ ràng là cô đang say, Lia ạ. Tôi đứng ở chỗ này cơ mà.”

Hạt Tiêu không hiểu bác John nói gì cả. Cô bé nghĩ bụng hình như bác ấy hoa mắt thật rồi vì từ nãy đến giờ toàn gọi mình là Lia.

“Này bác John ơi”, cô bé kiên nhẫn. “Có phải bác đã cố gắng đánh vần cả tên thuốc trị chứng quáng gà nữa, đúng không?”

Bác John nghe Hạt Tiêu nói thì cười ngặt nghẹo.

“Cô... cô say quá rồi Lia ơi”, bác ấy bắt đầu nói đứt quãng. “Tôi sang đây... mua thuốc... chứ có phải... mua gà gì đâu. Ô hô hô...”

Hạt Tiêu thấy bác John Từ Lượng Low bỗng cười lớn thì liếc mắt nhìn nhanh xuống. Bác ấy đang ôm bụng mà cười. Hạt Tiêu mong dì Lia về thật sớm vì bác John phát lắm bệnh quá rồi, bây giờ còn thêm cả đau dạ dày nữa. Cô bé lại nhìn lên trần nhà vì nhớ đâu bộ não tự động đánh vần đúng tên thuốc gì đó thì có mà nguy to, nhất lại là thuốc trị chứng táo bón thì khổ.

“Bác John yêu quý ơi”, Hạt Tiêu vừa ngửa cổ vừa nói. “Bác cố chịu đựng thêm một lát nữa thôi, dì Lia của cháu về ngay đây!”

Bác John lồm cồm bò dậy, ngồi tựa vào tủ thuốc.

“Giọng cô... lúc say... nghe... chán thật đấy... Lia ạ!”

Hạt Tiêu rất lo lắng, không ngờ việc trông coi hiệu thuốc lại khó thế này. Cô bé chỉ mong dì đi chợ về thật nhanh, vì càng để lâu bác John lại càng phát thêm lắm chứng bệnh. Vì muốn để mắt đến bác John tội nghiệp, Hạt Tiêu tìm lấy một chiếc gương nhỏ và giơ lên cao. Vậy là dù ngửa cổ lên trần nhà thì cô bé vẫn nhìn thấy bác ấy. Được một lát thì dì Lia đi chợ về. Dì chứng kiến một cảnh tượng hết sức kỳ quặc đang diễn ra ở nhà mình. Hạt Tiêu thì đứng cầm gương trợn mắt nhìn lên trời, còn bác John thì đang ngồi lê bên tủ thuốc ngủ gật, mồm miệng há hốc, nước miếng chảy cả xuống cổ áo.

“Ôi, bác John!” Dì ấy thở dài. “Lại thế nữa rồi!”

Dì Lia bước nhanh tới chỗ hai người, vừa lay bác John Tử Lượng Low tỉnh dậy vừa hỏi Hạt Tiêu rằng cô bé vẫn ổn chứ. Bác John thì lờ đờ lơ đãng, còn Hạt Tiêu thì mừng rỡ khi nghe thấy tiếng dì.

“Dì Lia dễ thương ơi”, cô bé vẫn ngửa cổ. “Bác John bị nhức đầu, lúc sau thì bị quáng gà và rồi chuyển sang đau dạ dày đấy ạ. Ai bảo bác ấy cứ ôm lấy cái tủ thuốc đầy nhãn mác này làm gì cơ chứ!”

Đúng lúc đấy bác John ú ớ: “Cô Lia... Cô vẫn... chưa hết... say sao? Giờ cô... còn mời tôi... mua nhãn... nữa à?”

Dì Lia nhanh chóng lấy cho bác John Tử Lượng Low một cốc nước lọc mát lạnh.

“Bác John sẽ nhanh chóng khỏe lại thôi, Hạt Tiêu bé bỏng ạ”, dì thơm má cô bé, dịu dàng nói. “Dì rất tự hào vì con, kẹo bông ạ!”

Nhưng Hạt Tiêu chưa kịp vui mừng thì tự nhiên thấy nhức đầu ghê gớm. Thì ra lúc soi gương, cô bé chẳng may nhìn vào hàng chữ Talmaniscops Psitilas Neuronnik in ngược trên vỏ hộp mà không sao đánh vần nổi.

Ý Tưởng Bất Chợt

Hạt Tiêu bé nhỏ đang tung tăng đến trường. Ai bảo Hạt Tiêu không thích đến trường nào? Ở trường có bao nhiêu bạn dễ thương, cả lũ sẽ cùng nhau chơi các trò vui nhộn. Cô bé chỉ không thích việc học bài thôi, vì nó quá là khô khan và cứng nhắc, giống hết những khúc củi trong kho chứa nhà bà Finna Lưng Còng vậy.

Khi đi qua tiệm bánh ngọt Pamin, Hạt Tiêu trông thấy con cún màu trắng hai bên mắt màu đen giống hết gấu trúc. Nó đang chạy vòng quanh để gặm cái đuôi nhỏ của mình. Nhìn vậy, cô bé bật cười khúc khích và nảy ra một ý tưởng tuyệt cú mèo. Đôi mắt của thiên thần nhỏ sáng lên như những vì sao lấp lánh.

Cô bé nổi hết cả da gà, tự nhủ rằng sao mình có thể nghĩ ra thứ hay ho đến thế, phải đi khoe với các bạn ngay mới được, chắc cả lũ sẽ xúc động lắm cho mà xem.

Cô bé nhảy chân sáo đến trường. Tôi chưa thấy Hạt Tiêu vui như thế bao giờ. Bỗng nhiên, một chiếc xe tải cỡ lớn bấm còi “TOÉT...” một tiếng văng lổ tai, làm Hạt Tiêu cùng mọi người ở gần đấy đều thót tim. Cô bé thầm nghĩ: “Không biết bác tài xế ngồi ngay trong xe có bị giật mình không nhỉ?”

Hạt Tiêu lại nhảy chân sáo đến trường nhưng đột nhiên cô bé không nhớ mình đã nhảy chân sáo vì chuyện gì nữa. Vừa mới đây còn rất vui cơ mà. Cô bé chỉ nhớ là mình đã nghĩ ra một ý tưởng xuất sắc cực kỳ, nó sẽ khiến mọi người đều xúc động. Nhưng ý tưởng đó là gì nhỉ, là gì nhỉ? Ôi ôi, Hạt Tiêu cố gắng hồi tưởng mà không thể tìm được dấu vết nào nữa, cứ như thể ý tưởng tuyệt đỉnh đó đã bắn ra ngoài đường khi chạm phải tiếng còi xe inh tai vậy.

Thế là Hạt Tiêu của chúng ta bước vào lớp học với vẻ mặt đăm chiêu, âu sầu. Cổ bé cô nhớ lại xem mình đã phát hiện được điều gì lúc sáng nay nên không thể tập trung vào những phép tính được. Cách làm món bánh nhân chuối ư? Không phải. Đường đi đến ốc đảo của khủng long ở sau vườn nhà bà ngoại ư? Cũng không phải. Vì sao đi ngủ lại nhắm mắt ư? Không phải nốt. Buổi học hôm đó cô giáo gọi Hạt Tiêu những năm lần mà cô bé không nghe thấy gì cả. Mọi người đều ngạc nhiên vì chuyện này, kể cả Hạt Tiêu, vì bình thường cô giáo đánh tiếng đến lần thứ ba là chú thỏ mơ màng đã tỉnh dậy rồi.

Đến giờ ra chơi, Jonathan và Sandy tới chỗ Hạt Tiêu đang ngồi vò đầu bứt tai.

“Hạt Tiêu bé bỏng, cậu vẫn ổn chứ?” Jonathan lo lắng.

Cô bé ngẩng lên nhìn hai người bạn, mặt mũi méo xệch đầy đau khổ.

“Ôi các cậu ơi”, Hạt Tiêu âu sầu. “Tớ đã đánh rơi mất một ý tưởng chói lọi, bây giờ không sao tìm lại được!”

“Cậu làm rơi nó ở đâu hả cô nàng mắt ướt?” Sandy gặng hỏi.

Hạt Tiêu cố nhớ lại, hai hàng lông mày nhíu chặt.

“Tớ không biết nữa!”

Nghe Hạt Tiêu nói xong, Jonathan bỗng nhảy lên như thể phát minh ra đôi giày biết hát vậy.

“Hạt Tiêu bánh bao này”, Jonathan tỏ ra bí ẩn. “Cậu nhớ cô Malin trong phim *Cây cầu đứt đoạn* chứ? Cô ấy vô tình trông thấy cái phao hình con vịt, thế là ký ức về con gái bỗng trỗi dậy cuộn cuộn, rồi cô ấy nhớ ra mọi chuyện. Tức là bây giờ thế này nhé, cậu phải làm sao để nhìn vào cái phao hình con vịt cho bằng được, Hạt Tiêu ạ!”

“Ồ không Jonny Sáng Láng ơi”, Sandy vỗ vỗ trán. “Hạt Tiêu phải nhìn vào thứ đã khiến cậu ấy nảy ra ý tưởng mới phải chứ!”

Tự nhiên Hạt Tiêu thấy tỉnh táo lạ thường. Cô bé bảo rằng Jonathan và Sandy đúng là thiên tài, còn bộ phim *Cây cầu đứt đoạn* ấy đúng là

một tuyệt tác.

Khi vừa tan học, Hạt Tiêu kéo hai người bạn đến ngay chỗ mà cô bé phát hiện ra ý tưởng rực rỡ kia. Chỉ cần nhìn lại cảnh đó Hạt Tiêu sẽ nhớ ra mọi chuyện thôi.

Ấy thế mà vừa đến nơi, cô bé lại iu xiu như cái bánh mì từ hôm qua.

“Ôi không được rồi”, Hạt Tiêu mếu máo. “Tiệm bánh Pamin đóng cửa rồi. Còn con cún mắt đen như gấu trúc cứ gặm đuôi mình cũng không thấy đâu cả. Tớ phải làm sao bây giờ?”

Jonathan và Sandy cũng thấy phiền lòng ghê gớm khi nhìn người bạn yêu quý sần sần như vậy. Ba đứa đứng chôn chân lâu thật là lâu. Đột nhiên, Sandy giơ hai tay ngang vai, bắt đầu hát như thể đang đọc diễn văn:

*Tôi là tiệm bánh Pamin
Một giây nhìn ngắm say mềm bạn ơi
Cắn một miếng bánh ngay thôi
Ngọt ngào dâng mãi lên trời ngát xanh.*

Ngay lập tức, Jonathan bò ra vĩa hè, đi bằng hai tay và hai đầu gối thành một vòng tròn, vừa đi vừa hát, thở không ra hơi:

*Tôi là chú cún gâu gâu
Mắt đen gấu trúc thật ngầu bạn ơi
Đến đây nhảy múa rong chơi
Vòng quanh đuổi bắt chiếc đuôi vui mừng.*

Hạt Tiêu ngỡ ngàng, sau đó bật cười ha hả vì hai người bạn diễn hài hước quá. Sandy thì giơ chân giơ tay, vẻ mặt nghiêm trọng như robot, còn Jonathan thì ngoáy ngoáy cặp mắt mờ mờ rồi lè cả lưỡi. Sau đấy, Jonny còn ngã vào Sandy nữa. Họ đúng là một mớ hỗn độn thứ thiệt.

Đúng lúc đó, Hạt Tiêu sững người lại, bắt đầu nổi da gà khi ý tưởng tuyệt đỉnh hồi sáng quay lại. Cô bé biết rằng chính là nó, không thể lần đi đâu được. Hạt Tiêu nhảy múa loạn xạ xung quanh hai người bạn yêu quý và kêu lên: “Ơ rê ca! Ơ rê ca!” giọng hét ông gì đấy đã từng kêu “Ơ rê ca! Ơ rê ca!” vậy.

“Cậu nhớ lại rồi phải không Hạt Tiêu bé bỏng?” Jonathan cười toe.

“Ý tưởng đó là gì hả Hạt Tiêu vui nhộn?” Sandy háo hức.

“Đúng rồi các cậu ơi!” Hạt Tiêu reo lên. “Nó là TOÉTTT...!”

Không phải ý tưởng đấy là “TOÉTTT” đâu vì “TOÉTTT” là tiếng còi vánh tai của chiếc xe tải vừa chạy ngang qua làm ba đứa trẻ giật thót tim. Chúng quên tiệt mất mình đang làm gì ở đây và cứ hỏi nhau rằng tại sao Jonathan lại bò lê bò còng dưới đất như thế.

Ồ, thật ra thì không phải vậy đâu. Nếu Hạt Tiêu lại quên nữa thì chán chết đi được. Chẳng có tiếng còi nào hết, tôi chỉ đùa chút thôi. Hạt Tiêu đã nhớ lại và kể với những người bạn tuyệt vời của mình rằng sau này cô bé sẽ trở thành một cô giáo hài hước siêu đẳng. Tất cả các môn học ở trường đều được kể lại bằng truyện cười. Khi ấy, các bạn nhỏ sẽ yêu thích việc học vô cùng, vì ngày nào chúng cũng được cười đùa xả láng mà lại không hề bỏ sót một mẫu phép tính nào. Chưa kể khi lớn lên, chúng cũng sẽ trở thành những người hài hước ở cấp độ siêu đẳng.

Nghe Hạt Tiêu nói, Sandy và Jonathan xúc động lắm. Hai đứa bảo Hạt Tiêu đúng là thiên tài và những bài học kia đúng là tuyệt tác. Cô bé ôm chầm lấy hai người bạn quý giá trong niềm hạnh phúc dạt dào. Đột nhiên Jonathan nảy ra một ý tưởng tuyệt cú mèo về “TOÉTTT...”!

Úi giời, chiếc xe tải bấm còi to tướng làm tôi giật cả mình. Như thế này thì tổn thọ lắm các bác tài ạ.

Thôi, quay lại câu chuyện nhé! Đột nhiên Jonathan nảy ra một ý tưởng tuyệt đỉnh cú mèo về... ờm... về... về cái gì ấy nhỉ?!

Ôi, sao tự nhiên tôi lại quên mất rồi!

Ông Nội Của Jonathan

Hạt Tiêu, Sandy và Jonathan đang tổ chức tiệc ngủ ở nhà đứa có nhiều chữ J nhất trong tên của mình. Chính là Jonathan đó. Chưa kể, nickname hồi ba tuổi của cậu ấy còn là JoJo nữa chứ. Đúng là không chêch đi đâu được!

Cả buổi tối, chúng vừa đánh chén những chiếc bánh táo to tướng vừa trò chuyện về những câu đố trên tờ báo cũ, về số hòn đảo mà chúng sẽ đi du lịch và về cả những con trăn khổng lồ chưa bao giờ gặp sống trên những hòn đảo ấy nữa. Rồi chúng hát hò, nhảy nhót, lăn lộn khắp phòng. Rồi có đứa bị trượt ngã nhưng hai đứa còn lại đã đỡ kịp. Nói tóm lại là vô cùng vui nhộn.

Chưa hết đâu, ông nội Jonathan cũng tham gia cùng cơ. Ông không nhảy nhót gì vì cột sống của ông không thích điều đó, nhưng ông lại kể rất nhiều chuyện phiêu lưu thời trai trẻ cho lũ nhóc nghe. Đứa nào cũng trầm trồ kinh ngạc, nhìn ông như thể siêu anh hùng vậy. Chúng nói rằng nếu ông nội cùng tham gia chuyến thám hiểm mấy hòn đảo hoang sắp tới thì sẽ tuyệt lắm. Ông còn kể chuyện tình yêu của hai ông bà nữa. Ngày ấy, bà nội của Jonathan mít ướt cực kỳ, suốt ngày dõi ông. Mấy đứa nhỏ không hào hứng với phần này lắm và chúng bắt đầu ngáp ngáp.

Thế là mọi chuyện gác lại để bọn trẻ đi ngủ. Hạt Tiêu nằm ngoài cùng, rồi đến Sandy, rồi đến Jonathan. Dù muốn thức thật khuya nhưng không thể được vì mắt chúng cứ díp hết lại, cơn buồn ngủ kéo đến ầm ầm rồi.

Còn ông nội Jonathan vẫn chưa ngủ đâu, ông lại ra trường kỷ nằm nghe đài như mọi khi. Ông bị lãng tai nên phải mở âm lượng lớn. Hạt

Tiêu bắt đầu lim dim thì nghe thấy tiếng đài kêu xèn xẹt vì ông đang chỉnh kên. Bây giờ là đến chương trình “Câu chuyện đêm khuya” ở tần số 205,5 mêga héc. Thế là cơn buồn ngủ bỗng nhiên bay đi đâu mất, Hạt Tiêu lại tỉnh như sáo, mắt mở thao láo. Cô nàng rất thích các câu chuyện. Tự nhiên được nghe hẳn một chương trình kể chuyện trên đài thì quả là sung sướng, giống như một người rất ưa đồ ngọt bỗng có cả đồng kẹo rơi vào đầu vậy.

Hạt Tiêu phấn khởi dỏng tai nghe trong khi hai người bạn đã ngủ lản từ lúc nào. Chuyện kể về một chị này yêu một anh này. Chị ta rất hay làm nũng và khóc lóc. Chị ta cứ dối suốt làm Hạt Tiêu phát ngán. Không chỉ Hạt Tiêu đâu, anh chàng người yêu đó cũng ớn đến tận cổ, mấy lần định chia tay. Mà càng chia tay thì chị ta lại càng bù lu bù loa. Cô bé không thể hiểu nổi tại sao mấy người yêu nhau lại kỳ cục thế, giống hệt chị Tanna Thuộc Lào và anh Hulk Da Cam vậy. Nhưng câu chuyện này chán đến nỗi Hạt Tiêu đoán trúng tất cả các lần chị gái kia suốt mướt nên cô bé quyết định không nghe nữa và đi ngủ.

Nhưng cô bé không sao ngủ nổi vì tiếng đài cứ vọng tới, rót vào tai những lời thoại sến súa. Chị ta lại khóc nữa kìa. Thật chẳng khác nào tra tấn. Hạt Tiêu nghĩ ông nội Jonathan chắc thích nghe câu chuyện này lắm vì nó gợi nhớ chuyện tình của ông thời trai trẻ với bà nội mít ướn. Tốt hơn hết mình nên tôn trọng và cảm thông với sở thích của người khác.

Thế là cô bé nằm yên lắng nghe hết câu chuyện tình yêu ngán ngấm ấy. Sau một tiếng đồng hồ dài hơn rất nhiều so với một tiếng đồng hồ bình thường thì chương trình “Câu chuyện đêm khuya” cũng dừng lại. Hạt Tiêu phấn khởi lắm vì nghĩ rằng ông nội Jonathan sắp tắt đài rồi. Người già đủ khôn ngoan để biết rằng mình không nên thức muộn. Sau khi hồi tưởng tuổi thanh xuân tươi đẹp, họ nên đi ngủ ngay để có được những giấc mơ cũng tươi đẹp như vậy.

Ấy thế mà không hề nhé, chương trình tiếp theo là *Dạy tiếng thổ dân châu Phi cho học sinh lớp Một*. Đáng lẽ Hạt Tiêu đã ngủ được rồi,

nhưng vì sợng sốt nên cô bé tỉnh táo hẳn. Hạt Tiêu nghĩ rằng thật điên rồ khi sắp xếp một chương trình dạy học cho những đứa nhỏ vào lúc đêm hôm khuya khoắt thế này. Đi ngủ muộn thì làm sao mà mọc tóc được cơ chứ. À mà cũng phải thôi, muốn trở thành thiên tài ngôn ngữ thì bọn trẻ sẽ phải chịu hói đầu hết lượt. Cuối cùng Hạt Tiêu cũng hiểu vì sao ông nội Jonathan lại thừa tóc đến vậy. Có lẽ lâu nay, ông đang âm thầm rèn luyện để sau này có cơ hội thăm thú châu Phi đây mà.

“Tèle ma baná. Tôi có một quả chuối”, cái đài nói. “Tèle ma baná. Tôi có một quả chuối.”

“Tèle mane baná. Tôi không có một quả chuối”, cái đài lại nói. “Tèle mane baná. Tôi không có một quả chuối.”

Và cứ như vậy, quả lê, quả cam, quả táo, quả nho, nước ép, bánh kẹp, hộp ăn trưa đều xuất hiện. Câu nào cũng được nói hai lần. Rồi tất cả các câu ấy được nói lại hai lần nữa. Rồi một ca khúc có chứa tất cả các câu ấy được hát hai lần nữa.

Hạt Tiêu lại có cảm giác ớn lên tận cổ. Sao chương trình này lại chán đến thế! Mọi thứ giống nhau cứ lặp đi lặp lại chẳng khác gì chị gái hay khóc lóc than thở lúc nãy cả. Cô bé cảm thấy khả năng chịu đựng của mình cứ giảm đi hai lần sau mỗi câu nói được phát ra từ cái đài. Hạt Tiêu không sao ngủ nổi với chương trình robot rập khuôn này. Nhưng vì rất ngưỡng mộ nghị lực học tập ông nội của Jonathan nên cô bé lại cố gắng nằm nghe cho đến hết. Nhờ đâu sau này từ châu Phi trở về, ông lại kể cho ba đứa những câu chuyện siêu đỉnh từ chuyến phiêu lưu thì sao. Ông sẽ có thêm nhiều kinh nghiệm để dẫn chúng đi tới mấy hòn đảo có trấn không lồ nữa. Nếu mà không biết nói: “Tôi không có một hộp ăn trưa” bằng tiếng thổ dân để người ta giúp đỡ thì ông cũng sớm bị chết đói ở vùng hẻo lánh ấy thôi. Như vậy sẽ tội nghiệp lắm! Tốt hơn hết là để ông tập trung vào bài học quan trọng ngày hôm nay.

Sau một tiếng đồng hồ dài lê thê với hàng đống những câu lặp lại thì chương trình *Dạy tiếng thổ dân châu Phi cho học sinh lớp Một*

cũng kết thúc. Chưa bao giờ Hạt Tiêu thấy nhẹ nhõm đến thế, như thế cuộc hành xác đã chấm dứt vậy. Cô bé thầm nghĩ, bây giờ chắc ông nội Jonathan đã mãn nguyện với bài học và có thể đi ngủ được rồi.

Ấy thế mà không hề nhé, chương trình tiếp theo lại nổi đơ: *Dạy tiếng thổ dân châu Mỹ cho học sinh lớp Một*. Ôi giờ ôi, Hạt Tiêu không thể chịu đựng được nữa rồi. Chẳng lẽ cô bé phải chịu mất ngủ chỉ vì cái lũ lớp Một thiên tài ấy sao, cả vì ông nội chăm chỉ quá mức của Jonathan nữa. Nếu ông muốn thăm thú nhiều nơi đến vậy thì chỉ cần mang cái đài bên mình trong những ngày ông ở châu Phi, hằng đêm mở nó lên để học tiếng thổ dân châu Mỹ là được.

Hạt Tiêu liền nhóm dậy, đi ra chỗ ông Jonathan đang nằm nghe đài để bảo ông nên tính toán việc học tập sao cho hợp lý, sức khỏe là rất quan trọng cho những chuyến phiêu lưu sau này, vậy tốt hơn hết là ông nên đi ngủ ngay thôi.

Nhưng bước đến nơi, Hạt Tiêu phát hiện ra ông nội Jonathan đã ngủ quên từ lúc nào. Ông còn ngáy khò khò nữa. Cô bé thở dài đánh thượt và thầm nghĩ: “Tội nghiệp ông nội của Jonathan! Mai kia ông sẽ chết đói ở bên châu Phi chỉ vì ngủ gật trong giờ học như thế này. Nhưng mà vậy cũng hay, vì ông sẽ được lên thiên đàng để đoàn tụ với người vợ mít ướt đáng yêu của mình.”

Bài Toán Vận Tốc

Vào ngày mùa hè thứ hai mươi trong chuỗi những ngày mùa hè bất tận, Hạt Tiêu đón người em họ đến chơi nhà. Cậu bé Bunny nhỏ tuổi hơn Hạt Tiêu chút xíu thôi. Trên mặt Bunny có rất nhiều tàn nhang, còn có cả cặp kính cận dày cộp. Số ngày cậu đến đây chơi mỗi năm giảm dần giống như số bọt bia vỡ ra trên miệng cốc vậy. Bunny phải học ngày học đêm với bao nhiêu sách vở dày hơn cặp kính kia nhiều. Thế nên vào những dịp nghỉ hiếm hoi, cậu nhóc chỉ thích đến chơi với chị họ yêu quý thôi. Ở đó có bao nhiêu thứ tuyệt cú mèo không bao giờ xuất hiện trong sách vở.

Vừa nhìn thấy Hạt Tiêu, cậu chàng Bunny liền chạy tới, ôm chầm lấy người chị họ đáng yêu, đến nỗi suýt làm rơi cả kính. Nhưng những đốm tàn nhang thì không hề lay chuyển.

“Ôi Bunny bé bỏng”, Hạt Tiêu véo má em. “Chị nhớ cún con nhiều lắm.”

“Em cũng nhớ chị lắm, Hạt Tiêu nghịch ngợm ạ!” Bunny chỉnh lại kính, cười thật tươi.

“Chuyện đi học vẫn ổn cả chứ chàng trai?”

“Không ổn chút nào, chị gái yêu quý ạ”, cậu bé trả lời. “Mới hôm qua thôi, cô giáo lại cho một bài toán ngớ ngẩn nữa. Một người đi từ nhà đến trường với vận tốc bằng này, rồi một người đi ngược chiều từ trường về nhà với vận tốc bằng này. Biết rằng khoảng cách từ nhà đến trường là bằng này. Hỏi đến khi nào thì hai người họ gặp nhau.”

Hạt Tiêu chăm chú lắng nghe rồi thốt lên đầy ngạc nhiên: “Ồ tức cười nhỉ, họ hẹn nhau lúc mấy giờ thì liên quan gì đến bài toán vận tốc chứ!”

Bunny tháo kính, nheo mắt, chun chun cái mũi nhỏ làm đám tàn nhang động đậy.

“Đây, chị thấy không Hạt Tiêu thông minh”, cậu bé nghẹn ngào. “Em trả lời y như vậy mà cô giáo lại giận dữ bảo rằng đây chính là lý do em luôn xếp thứ hạng cuối cùng trong lớp.”

Hạt Tiêu rất thông cảm với cậu em tội nghiệp. Rõ ràng lớp học ấy không phù hợp với cậu bé. Với trí tuệ thế này mà Bunny cứ phải làm những bài toán như thế kia thì sớm muộn cậu bé cũng bị thui chột đi tất thấy.

“Bunny ngoan này”, Hạt Tiêu vuốt tóc em. “Những thiên tài thực thụ chẳng bao giờ để ý đến mấy cái thứ hạng, vì họ còn bận giải một bài toán vận tốc thứ thiệt cơ.”

Cậu bé ngỡ ngác hết như chú bê con lần đầu tiên được ra cánh đồng.

“Nó như thế nào hả Hạt Tiêu?”

Cô bé ngó nghiêng xung quanh rồi ngược mắt lên trời suy ngẫm, gõ gõ ngón tay vào chiếc cằm nhỏ xinh. Một lát sau Hạt Tiêu đồng dạc: “Này nhé, đố bạn biết vận tốc của con kiến là bao nhiêu? Biết rằng nó tên là Tom.”

Bunny bé nhỏ rất hào hứng khi nghe thấy bài toán kỳ lạ này. Nó không giống bất kỳ thứ gì trong những cuốn sách dày cộp cậu được học trên lớp, lại càng không giống bài toán mà cô giáo đưa ra hôm trước, thứ đã gây rắc rối cho cậu.

“VẬY kiến Tom ấy đang ở đâu hả Hạt Tiêu bồng ngô?” Bunny nói. “Chúng mình phải mau chóng đi đo vận tốc của cậu ta mới được.”

Thế là Hạt Tiêu dẫn Bunny đến chỗ đường ống nước, một đàn kiến đen đang bò rất nhanh trên đó.

“Tom đây này”, Hạt Tiêu chỉ vào một con nhỏ đang đi vội vàng.

Bunny bèn cúi xuống nhặt viên đất để đánh dấu vạch xuất phát. Nhưng vừa ngẩng lên thì chú kiến Tom đã bò vào trong khe nứt trên tường mất rồi. Bunny thấy hụt hẫng ghê gớm. Cậu bé nghĩ như thế thì làm sao đo được vận tốc cơ chứ. Đây quả là bài toán hóc búa thứ thiệt.

“Em còn đứng ngây ra đó làm gì hả gà con?” Hạt Tiêu đánh tiếng. “Thi công thôi nào!”

Bunny chỉ vào khe nứt nhỏ, nói với giọng thiếu nã: “Nhưng kiến Tom chui vào hang rồi còn đâu.”

Hạt Tiêu vỗ trán cái “đét” rồi cười toe: “Đo chú này cũng được”, cô bé chỉ vào con kiến khác đang bò trên đường ống.

“Nhưng đây có phải Tom đâu, chị Hạt Tiêu ơi”, cậu chàng lau lau kính. “Nó chui vào hang rồi. Chính mắt em nhìn thấy.”

“Ôi, chao ôi”, Hạt Tiêu cười lớn. “Thế thì Bunny thật thà chưa biết đây thôi. Cậu Tom kia có anh em sinh đôi đấy. Mà anh em sinh đôi thì cái gì cũng giống nhau, kể cả vận tốc. Nhất là họ nhà kiến nữa chứ.”

“Thật vậy sao?” Bunny kinh ngạc.

“Thật một trăm phần trăm luôn. Chưa kể người anh em sinh đôi của kiến Tom lại có một người anh em sinh đôi nữa, người cũng có một người anh em sinh đôi nữa ấy. Nói chung cả nhà kiến này sinh đôi hết thảy với nhau. Em hiểu chưa hả Bunny ham học?”

Mặt cậu bé dần giãn ra một cách dễ chịu. Cuối cùng Bunny bé nhỏ cũng đã nhận ra chỉ cần đo một chú thôi và chú nào cũng được hết.

Thế là Bunny nhanh chóng cầm viên đất nhỏ đánh dấu vạch xuất phát. Đôi mắt cậu bé sáng lấp lánh, còn đôi chân thì nhún nhảy đầy hứng khởi. Khi một chú kiến đen vừa chạy qua vạch, Hạt Tiêu bắt đầu đếm.

Một... Hai... Ba... Bốn... Năm... Sáu... Bảy... Tám... Chín... Mười...!

Ngay lập tức Bunny đánh dấu luôn điểm kết thúc. Nhưng đến lúc đo quãng đường thì cậu bé lại chần chừ: “Mình không có cái thước nào cả, Hạt Tiêu dễ thương ạ.”

Cô bé nhìn cậu em, mỉm cười: “Những thiên tài toàn dùng gọng kính của mình để đo các thứ thôi!”

Bunny liền tháo kính ra và đo đạc. Cậu bé tập trung và cẩn thận lắm, không hề đụng vào chú kiến đang chạy nào cả. Quả đúng là phẩm chất của một nhà khoa học thiên tài.

“Xong rồi!” Bunny reo lên, gương mặt rạng rỡ. “Năm gọng kính rưỡi trên mười giây.”

Hạt Tiêu vượt má cậu em nhỏ: “Giỏi lắm Bunny! Nhưng em có biết chuyện gì không? Vừa xong chính là kiến Tom đấy. Cậu ta mới đi thêm vòng nữa.”

Thế là Bunny tỏ ra hạnh phúc hơn bao giờ hết vì không ngờ mình lại may mắn đến thế. Cậu bé đã đo được vận tốc của kiến Tom hẳn hoi nhé, chứ không phải là anh em song sinh đâu. Hạt Tiêu nhìn Bunny, phấn khởi vô cùng. Cô bé cứ tấm tắc khen rằng cậu chàng đúng là giỏi giang, nhất định sau này sẽ trở thành một nhà khoa học thiên tài.

Nhưng để giỏi một việc gì đấy thực sự, người ta phải làm đi làm lại nhiều lần cơ. Vậy nên hai đứa trẻ quyết định đo tiếp vận tốc của một con giun đất có tên Wendy vừa đi lạc vào giữa sân. Kết quả thu được là một nửa gọng kính trong vòng sáu mươi giây.

Đến gần trưa, Bunny và Hạt Tiêu trông thấy kiến Tom cùng những người anh em song sinh gặp Wendy ở giữa đường. Nhà kiến đen bèn mời giun đất Wendy về tổ để ăn mừng việc ai nấy đều được biết vận tốc của chính mình. Quả là một ngày tuyệt vời!

Bảo Bối Thần Kỳ

Không biết các bạn đã nghe đến bảo bối thần kỳ bao giờ chưa, chứ ở đây bọn nhóc nói chuyện về chúng như cơm bữa, Hạt Tiêu và những người bạn ấy. Đến nỗi lũ trẻ nhìn cái gì thì cái đó sẽ biến thành bảo bối thần kỳ ngay tắp lự. Nhiều khi tôi cũng muốn xuất hiện trước mặt bọn nhóc để thương này lắm nhưng nhờ đâu tôi lại biến thành Bảo Bối Im Lặng Siêu Việt thì làm sao. Lúc ấy, tôi không thể kể chuyện cho các bạn nghe được nữa. Dù rằng trở thành một thứ quý giá thì thích thật đấy nhưng cũng sẽ buồn lắm!

Hôm nay, ba đứa nhỏ hẹn gặp nhau ở vườn sau nhà Sandy, ở đó có cây sồi cao lớn và những bông hồng đang nở rộ. Chúng háo hức khoe với nhau những bảo bối mới phát hiện.

“Thưa các quý vị”, Hạt Tiêu cất lời đầy trang nghiêm, “tôi đã tìm được miếng vải thần...”

Cô bé chưa kịp nói hết thì Jonathan đã nhanh nhẩu: “Nó có giống tấm thần của Aladin không hả Hạt Tiêu vải vóc?”

“Ồ không không, Jonathan yêu quý”, Hạt Tiêu phẩy phẩy tay. “Ai lấy miếng vải kỳ diệu này che mắt mình lại thì mắt thần của người đó sẽ hiện ra và họ sẽ nhìn thấy đường để đi đến đỉnh vinh quang. Còn những tấm thảm ấy à, chúng được dùng cho phần mộng đấy là nhiều, thỏ con ạ.”

Hai người bạn đứng ngây người nuốt từng lời Hạt Tiêu nói. Khi hiểu ra mọi chuyện, chúng tíu tíu khen cô bé đúng là may mắn khi tìm được một thứ đáng giá đến vậy. Vì không phải ai cũng nhìn thấy đường để mà đi đâu, nhất là đi đến đỉnh vinh quang ấy.

“Còn hai cậu có gì hả những chiến binh dũng cảm?” Hạt Tiêu mỉm cười.

“Đây nhé”, Sandy nói, giọng kỳ bí. “Đây là chiếc gương thần. Nó sẽ giúp ta tiêu diệt mọi quái vật trên đường đi đến đỉnh vinh quang!”

Hạt Tiêu và Jonathan sáng hết cả mắt, trầm trồ chúc mừng Sandy Chập-Mạch-Số-Một rằng bạn ấy quả thực đã tìm ra một kho báu rất ngẫu và tốt hơn hết lũ quái vật nên tỏ ra khôn ngoan bằng cách tránh đường để Sandy tiến lên chứ không thì chiếc gương thần này sẽ làm cho chúng bay đầu.

Cuối cùng là Jonathan Hoa, đã đến lượt cậu giới thiệu về báu vật của mình.

“Đây là nước thánh”, Jonathan trang trọng nói. “Ai đi vào nước thánh thì sẽ đi được vào mọi thế giới, bao gồm cả đỉnh vinh quang.”

Tự nhiên đúng lúc ấy gió ngừng thổi, còn Hạt Tiêu thì há hốc mồm rồi kêu lên: “Wow! Quả là vượt trội không tưởng!”

Tôi cũng chẳng biết cái gì vượt trội và vượt trội hơn cái gì nữa, chỉ biết là Sandy đứng đó cũng sững sờ không kém, mãi mới thốt nên lời: “Câu này quá đỉnh Jonny ạ! Đi... đi vào trong nước thánh ấy.”

Jonathan gãi gãi đầu, cười toe toét: “Tó tìm thấy trong cuốn *Dòng chảy* trên giá sách của ông nội đấy!”

Ba đứa nhỏ phấn khởi lắm vì chúng đều nắm trong tay những bảo bối siêu hạng. Chẳng mấy chốc chúng sẽ chinh phục được đỉnh vinh quang là cành cây cao nhất trong vườn nhà Sandy kia kìa.

Nhưng mà lũ trẻ lại gặp rắc rối nho nhỏ với những bảo bối thần kỳ ấy.

Sandy không leo cao được vì bị vướng thanh gương thần. Nó cứ quàng vào thân cây làm cô bé mất thăng bằng. Nó còn móc cả vào những cành cây nhỏ nên rất phiền phức. Sandy xoay thanh gương đủ kiểu nhưng mọi chuyện cũng không khá hơn, nàng ta đành tuột xuống đất ngồi thờ phì phò, mồ hôi lấm tấm trên chóp mũi. Ngay đến cả

chuyên gia leo trèo có ở đây thì cũng bó tay thôi khi phải mang theo một báu vật vướng víu đến thế bên người.

Nhưng ở dưới kia, mọi chuyện cũng chẳng suôn sẻ hơn nếu không nói là tồi tệ hơn nhiều. Hạt Tiêu bịt mắt bằng miếng vải thần, bắt đầu quờ quạng tứ tung. Đáng lẽ phải tìm đến gốc cây để mà trèo lên thì cô bé lại đi ôm lấy Jonathan, bảo rằng sao cây sồi nhà Sandy hôm nay mềm nhũn thế này.

“Là tớ, Hạt Tiêu nhầm nhọt ạ”, Jonathan cất lời làm cô bé giật nảy mình, tháo miếng vải thần bịt mắt ra.

“Chúng mình đã đến đỉnh vinh quang rồi sao?” Hạt Tiêu sững sờ. “Nhanh thật!”

Jonathan đưa mắt nhìn người bạn ngây thơ rồi buồn rầu đáp: “Không đâu, chúng mình còn chưa cả chạm vào cái cây cơ!”

“Cậu chưa đi vào nước thánh sao Jonny yêu quý?” Sandy tiến đến hỏi, giọng ủ dột. “Có quái vật cản đường à?”

“Ồ không Sandy gấu bông ạ”, Jonathan thở dài. “Tớ chẳng biết cách chui vào chỗ nước tí xíu này như thế nào.”

“Vậy Hạt Tiêu có mắt thần thì chỉ cho Jonny bé bỏng đi”, Sandy nói ngay.

Nghe vậy Hạt Tiêu bối rối lắm. Cô bé thầm nghĩ mình cũng chẳng biết cái mắt thần bí ẩn ấy đang nằm ở chỗ nào nữa. Có khi miếng vải đã che luôn cả mắt thần rồi cũng nên. Tốt hơn hết, mình nên bịt miếng vải ấy vào chỗ khác, như mắt cá chân chẳng hạn. Nghĩ đến đây, cô bé nhảy lên sung sướng vì đó quả là một ý tưởng tuyệt vời.

“Jonathan bé bỏng ơi”, Hạt Tiêu mừng rỡ.

“Không đi được vào nước thánh thì để nước thánh đi vào mình vậy.”

Jonathan không hiểu lắm nên cứ ngơ ngơ ngác ngác trông đáng yêu kinh khủng.

“Là uống ực một cái ấy”, Sandy nhún vai. “Người viết ra cuốn sách Dòng gò đấy cứ thích làm phức tạp mọi thứ lên.”

“Phải rồi”, Hạt Tiêu tiếp lời. “Chỉ đơn giản là hỗn hợp cậu và nước thánh thôi mà Jonny. Giống như hỗn hợp rau củ trong sách dạy nấu ăn của mẹ tớ ấy.”

“VẬY sao?” Jonathan thốt lên. “Thế thì sáng nay tớ đã đi vào bánh kẹp thần mà không hề hay biết.”

Hạt Tiêu bèn vỗ vỗ vai bạn: “Thì giờ cậu biết rồi đấy!”.

Jonathan phấn khởi lắm. Cậu ôm chầm lấy hai bạn và cảm ơn họ mấy lần liền. Rồi Jonathan bé bỏng uống hết chén nước và thấy mình trở nên thật siêu hạng. Còn Hạt Tiêu sau khi buộc miếng vải xuống mắt cá chân đã kích hoạt được mắt thần để nhìn thấy đường đi tới đỉnh vinh quang. Hai đứa nhanh chóng leo lên cây sồi và chẳng mấy chốc đã chạm tới được cành cây cao nhất trong vườn. Nhưng khi nhìn xuống, chúng thấy Sandy vẫn đang chật vật với chiếc gươm thần. Nó chẳng gọn hơn chút nào sau bằng đấy thời gian nghỉ.

“Sandy yêu quý ời”, Hạt Tiêu nói vọng xuống, “tớ nhìn thấy một tá quái vật kia kìa!”

Sandy cố gắng bám vào một cành nhỏ, ngẩng lên trả lời, lông mày hơi nhíu lại: “Chúng ở đâu hả Hạt Tiêu tinh tường? Thanh gươm thần này sẽ dọn dẹp hết cả lũ bướng bỉnh ấy.”

Hạt Tiêu gào to: “Ở dưới gốc cây!”

Thế là Sandy thả luôn bảo bối đỉnh cao của mình xuống dưới gốc cây để xử lý bọn quái vật kém khôn ngoan ấy. Đã bảo chúng nên tránh đi rồi cơ mà. Giờ thì tha hồ mà bị bay đầu nhé.

Trong khi gươm thần đang giải quyết chướng ngại vật thì Sandy cứ thế leo lên thoăn thoắt cho tới tận cành cao nhất, nơi mà Hạt Tiêu và Jonathan đang ngồi đợi. Ba đứa trẻ gặp nhau ở trên đỉnh vinh quang trong niềm sung sướng vô bờ. Chúng ngêu ngao bài hát về những

chàng hiệp sĩ, những vị thần rừng và những con cừu đang chạy nhảy tung tăng trên cánh đồng bát ngát.

Đây, quả nhiên lũ nhóc có những bảo bối siêu xịn. Các bạn hỏi rằng tìm chúng ở đâu ra á? Đơn giản lắm. Chỉ là một cái khăn, một chén nước lọc và một cành cây khô to bự thôi mà. Ờ thì, cành cây khô to bự cũng không dễ tìm cho lắm. Nhưng điều quan trọng nhất là người ta phải tìm được chất “thần kỳ” kia cơ. Nếu không, chúng còn lâu mới được gọi là bảo bối thần kỳ và họ còn lâu mới đi tới được đỉnh vinh quang nhé!

À, còn một điều rất quan trọng nữa tôi quên chưa nói với các bạn. Đó là người viết cuốn sách *Dòng chảy* của ông nội Jonathan chính là tác giả cuốn sách dạy nấu ăn của mẹ Hạt Tiêu đấy!

Mục Lục

1. [Lời Nói Đầu](#)
2. [Trở Thành Siêu Nhân](#)
3. [Cái Mông Xinh Đẹp](#)
4. [Cô Bé Quàng Khăn Đỏ](#)
5. [Hạt Tiêu Bị Ốm](#)
6. [Những Cái Lâu Đài](#)
7. [Hãy Hỏi Và Bạn Sẽ Được Trả Lời](#)
8. [Ngày Ngược](#)
9. [Tết Trung Thu](#)
10. [Cây Bút Chì Hạnh Phúc](#)
11. [Người Bạn Hàng Xóm Mới](#)
12. [Đám Rau Cải Xanh Mượt](#)
13. [Những Cuộc Gặp Gỡ](#)
14. [Bé Mimi](#)
15. [Chiếc Mũ](#)
16. [Vinh Quang Hàng Đồng Táo](#)
17. [Talmaniscops Psitilas Neuronnik](#)
18. [Ý Tưởng Bất Chợt](#)
19. [Ông Nội Của Jonathan](#)
20. [Bài Toán Vận Tốc](#)
21. [Bảo Bối Thần Kỳ](#)

Table of Contents

[Lời Nói Đầu](#)

[Trở Thành Siêu Nhân](#)

[Cái Mông Xinh Đẹp](#)

[Cô Bé Quàng Khăn Đỏ](#)

[Hạt Tiêu Bị Ốm](#)

[Những Cái Lâu Đài](#)

[Hãy Hỏi Và Bạn Sẽ Được Trả Lời](#)

[Ngày Ngược](#)

[Tết Trung Thu](#)

[Cây Bút Chì Hạnh Phúc](#)

[Người Bạn Hàng Xóm Mới](#)

[Đám Rau Cải Xanh Mượt](#)

[Những Cuộc Gặp Gỡ](#)

[Bé Mimi](#)

[Chiếc Mũ](#)

[Vinh Quang Hàng Đống Táo](#)

[Talmaniscops Psitilas Neuronnik](#)

[Ý Tưởng Bất Chợt](#)

[Ông Nội Của Jonathan](#)

[Bài Toán Vận Tốc](#)

[Bảo Bối Thần Kỳ](#)